

Psychisch lijden.

Waanzin is hol.

De psychopaten van psycheha(a)t(st)ers als neonazibeulen van het systeem.

Geschreven en verantwoord door Priest Ambrose.

Een uitgave van Priest Ambrose Tel 0474383320

Psychisch lijden hebben velen te danken aan te veel eigenliefde. Ze vinden zich een fantast en/of te interessant en/of te intelligent en/of te speciaal en/of te grappig en/of te populair en leggen, door middel van projectie, alles buiten zichzelf. Het zijn, om het oneerbiedig te zeggen, arrogante selfkickers of egotrippers die zodanig op zichzelf kicken, dat ze zichzelf volledig uithollen. Zo vindt Jeroen zichzelf geleerd, maar hij kan nog niet eens communiceren. Als homofiel was hij ook bijzonder lomp en omdat ik tegen homofilie ben en hem ook negeerde was hij tegenover mij ook zeer agressief. Een simpele man vond zichzelf aan de hand van zijn IQ, dat iets boven het gemiddelde lag, al slim, omdat een psychehater hem daar slim mee vond en hij waste met cif af, wat men bij hardnekkig vuil aan potten kan doen, wanneer je de potten achteraf grondig afspoelt. What's in a IQ? Dat was het enige waar de simpele kerel dacht te kunnen mee stoefen. Ook sommige zogenaamde normalen of zogenaamde gezonde en schijnbaar gelukkige mensen konden niet echt communiceren, hoe tof onze gesprekken ook soms waren. Litric en Kris beweren van een grote woordenschat te hebben, maar kunnen ook niet eens communiceren. Kris leert woordenboeken in verschillende talen vanbuiten en Litric is een duister figuur, met aan de ene te vragen om de andere de dood in mee te willen nemen, zoals Boris, Lytrics oefenpartner in het ping pongen, ooit op mij de telefoon opnam met de woorden: 'Hallo, met de antichrist.'

Ik had op hem eens moeten afleggen, met de woorden: 'Sorry, verkeerd verbonden.'

Het had misschien op hem teruggeslagen. Bij crisismomenten van Litric slaat zijn aanmatiging op hemzelf terug. Bij hem mankeerde het ook al van op de unief. Ik herinner mij dat hij nog jong voor de bus en zonder te kijken de drukke Tiensesteenweg overliep. Ik geloof dat ik door hem een wondermooi, jong liefje ontlopen heb. Zijn leven was ook voorbij nog voor het goed en wel begonnen was. Toen wij, met het gewezen Papieren Moleken, op vakantie waren, had wijlen Dirk (een minder pijnlijk begenadigde of psychiatrisch patiënt) zijn lenzen in een glas in een rek vol met glazen gedaan. 's Anderendaags wist hij niet meer in welk glas hij zijn lenzen gedaan had. Hij vond tegen

Suzanne (een orthopedagoge, toen een wondermooie filmster) dat hij het recht had om van haar te houden. Tijdens speleologie kreeg Suzanne stampen van de voeten van Dirk in haar gezicht, omdat zij te dicht achter hem aan zat en waar zij boos op Dirk om was. Het vrouwelijk personeel uit de zachte sector was, verzorgd, door de band mooier dan mijn vrouwelijke lotgenoten, die zich lieten gaan of die door hun psychische problemen getekend waren. Een minder pijnlijk begenadigde was van Leuven naar Parijs voor een tas koffie afgezakt. Dronken sloeg hij ooit achterover en voorover tegen de grond, zoals ik ooit dronken met mijn hoofd tegen de grond keihard sloeg, alsof de grond mijn hoofd tegemoetkwam, waardoor de slag nog harder aankwam. Hij is, vermoedelijk door de drank, allang niet meer in leven. Bij een andere pijnlijk begenadigde bewoog van zattigheid de grond van onder zijn voeten, na ook van alles genomen te hebben, waar hij moeilijk zijn evenwicht kon op houden. Hij had ooit tussen twee deuren elk aan de overkant van de straat een koord gespannen en belde bij beide huizen aan. Ook schoot hij, met een luchtkarabijn op een stier, toen zijn vriend in de wei van de stier achter zijn vlieger ging. Hij stak voor de deur van de mensen, papier met stront in in brand en belde daar ook aan. Wijlen Vera (een psychopate met een grote boezem) was met het vliegtuig naar Italië getrokken en dezelfde dag vloog ze terug. Met de woorden tegen mij dat we elkaar nog geen nieuwjaar gewenst hadden, wou ze kussen, waarop ik antwoordde dat wij dat bij deze dan gedaan hadden. Paul riep zichzelf tot paus uit en lag met een man in bed. Onnodig te vertellen hoe gek hij is of dat hij een minder pijnlijk begenadigde is. Een man heeft in het gekkenhuis er veel zien komen en gaan, waarvan ik vond dat hij dan veel mensen kende. Een tuinbouwer en havvprodukt wou een zelfstandige worden en begon zijn materiaal te stelen. De zanger Adamo liet de man, bij een vergrijp tegen hem, vrijuit gaan, zonder een klacht bij de politie tegen de man in te dienen. Een man vanuit het beschut wonen te Brugge, was naar een bijeenkomst van de paus gegaan. Er was er volgens hem wel 500.000 man op afgekomen. Ik vroeg hem waar zij overal zaten.

‘In een zaal,’ beweerde hij.

Een parochiezaal! 500.000 man is het aantal inwoners van de stad Gent. Een man dacht ook dat er in een zaal vanop de TV wel 500.000 man moest zitten. Zijn gevoelige, corpulente vrouw, die een instellingskind was, had het met haar mannen niet getroffen. De man had, als haar eerste man, zagezegd voor de grap naar de politie gebeld, om te zeggen dat zij zijn auto gejat had. Toen was ze van hem gescheiden, waar hij voor een enorme tumult en consternatie om zorgde, ook bij de hersenloze wetsdienaars. Haar tweede man, die haar in het belachelijke wou trekken, heeft haar uit een rijdende wagen geduwd en zo was zij om het leven gekomen. Tom (een barman van een tennisclub) had een beeldmooi, jong poppetje als lief, die het zonder enige reden met hem had uitgemaakt en daarna van haar volgende minnaar, met een geesteszieke moeder, enorm bang was en van hem verschrikkelijk afzag. Het gras is nooit groener aan de andere kant van de heuvel, integendeel. Tom en zijn wondermooi liefje geloofden hen met goede seks niet, omdat hun seksleven maar belabberd was, kon men uit hun ongeloof opmaken, zoals de zoon van de cafébazin van gewezen Casablanca te Korbeek-Lo dat ook niet geloofde en dat ook niet onder stoelen en banken stak. Elvedyn (gewezen barman van Lapaz) gaf ook schaamteloos tegen mij toe dat hij geen held in bed was. Toen Tom zijn wondermooi poppetje het met hem uitmaakte, trakteerde hij van verdriet iedereen, van zijn maandloon, verscheidene malen. Hij zei, domweg, dat de heilige geest bij hem niet kwam. Dat Tom dan maar achterlijk blijft. Leo durfde niet meer over de brug van toen hij voor het eerst terug naar de kerk wou gaan. Zijn offer was door God niet aanvaard, vermits hij naar mijn geloof, met een gespekte rekening op de bank, zeer gierig is. Hij bedankte God daarvoor. Als sociopaat kon hij je, zoals Reinhold -een kok die niet kan koken, vermits hij alles tot brei en te flauw kookte- het ene moment flateren, het andere moment beledigen, dat bij hem vermoedelijk met een enorme sensatie gepaard ging, zoals een gek al lachend zijn mening zegt, om al dan niet kwetsend te zijn, waar hij zich zeer intelligent mee waant. Men is, door de band, niet grappig met onnodig te kwetsen. Men kwetst hoe dan ook niemand onnodig. Ik ben zeer snedig om te illustreren hoe men waanzinnig kan worden, wat waanzin

is, om idiotie uit de wereld proberen te helpen, om te bewijzen hoe alles ziekmakend deze homocultuur is, hoe moreel gevaarlijk voor de mensheid o.a. holebi's zijn en om zoveel meer, zonder al te lomp te zijn. De mensen constructief geen pijn doen, zou pas misdadig zijn. Of ik hier al dan niet intelligent mee ben, laat ik aan jullie oordeel over en waar het hem bij mij niet om gaat, vermits mijn intelligentie exceptioneel is en met geen enkel IQ-test te meten. Ik hoop wel er in mijn opzet geslaagd mee te zijn. Moge God erin over mij waken, opdat ik er niet meer mee over de schreef ga en ik in mijn boosheid, om zoveel gevaarlijke krankzinnigen en om zoveel idiotie dat veel idioten aan de dag kunnen leggen, door hen die het kwade beminnen, arrogant begaan met moreel gevaarlijke seksueel afwijkende gekken en bij absentie van Gods liefde, mijn boekje niet te buiten ga. Leo reed ooit, met de fiets, in zijn onderbroek, van bij hem thuis naar het gewezen Papieren Moleken. Mathias (een simpele psychopaat van een psychopater en toneelspeler) had ooit diep in mijn zieltje gesneden, toen ik het dichtst bij de kern van mijn wezen was, toen ik hem vroeg wat ik voor hem kon doen, waarop hij antwoordde: 'Er is veel dat je voor mij kunt doen, maar boven alles wat je voor mij kan doen, is vooral je mond houden.'

Ingrid (een psychopate) schrok hierom ook van Mathias. Aan tafel had hij het over zijn onderbroeken, maar om het over het eten van de dag ervoor te hebben, vond hij dat te indiscreet. Littekens op een zieltje zijn net zo moeilijk te genezen als spataders op een zieltje, wat psychopaten van psycheha()t(st)ers bij mij hebben aangebracht en bij zovele anderen, die het al dan niet beseffen. Een griet beschuldigde haar ouders, om speciaal of om een geval apart te zijn, vals van mishandeling. Zo'n zware valse beschuldiging sloeg op haarzelf terug, wat zij niet registreerde, waardoor zij met haar gezicht tegen de muur liep en bleef botsen. Haar vriend was volgens haar door zijn ouders ook mishandelt. Hij had mijn schilderij van haar voor € 500 voor haar gekocht en ook een brommer van € 2000, waar zij niet durfde mee te rijden. Het is niet moeilijk te begrijpen dat zij zeer bang van haarzelf en van wat nog allemaal kon zijn. Nico kon uit armoede enkel zelf om zichzelf lachen, zoals mijn Nederlandse schoonbroer zaliger wel honderd

moppen bedacht. Als er één goed bij was, zal het veel geweest zijn. Hij was zo gek van met mijn gekke zus te trouwen. Nico zijn vriendin lachte ook met haar vriend, zonder te weten waarom zij lachte. Constant grappig willen zijn is lastig. Eerder, toen ik, met God, ook zo geen grote held was, zag ik Nico, door drugs, zodanig doodsbang dat hij mij vroeg om hem naar huis te vergezellen, later met zijn nieuwe vriendin, stralend van geluk, maar ook compleet gek. Nico kent veel mensen waar er, zoals bij hemzelf, een ferme hoek af is. Hij kende de bijbel nochtans goed en kon er bangelijk zeer goed uit citeren. Hoe kon hij met drugs dan nog zo onbegrijpelijk dwaas geweest zijn? Het getuigt er alleen van dat wat hij uit de Bijbel zo goed kon citeren, door zijn liefde voor het kwaad, zelf niet begreep. Nu is Nico, zwaar neerslachtig, in St Jozef te Kortenberg opgenomen. Ken Jan had zo'n zwaar verstand dat hij er constant van in slaap mee viel. Hij vond ons, met ons gedwongen statuut, pas gek, wat wij van hem, als vrijwillige patiënt, vonden. In Bierbeek zegt men dat de zotjes in Geel zitten. In Geel zegt men dat de zotjes in Bierbeek zitten. Ken Jan was, met homofiele trekken, sterk bevriend met Bruno (een ander havypproduct) die ooit de wagen van Wim (een psycholoog) en de afdeling ondergescheten had, van op antabus (een pilletje om van het drinken af te geraken) te drinken, toen wij met ons tweeën van Bierbeek tegen Leuven naar een tentoonstelling over outsiderskunst in het Guislainmuseum te Gent waren gegaan en waar hij mij in de steek liet. Van het drinken op antabus kan men met versnelde hartkloppingen zeer misselijk worden, met de dood als gevolg, wat een radicale manier is om met drinken te stoppen. Wat er aan outsiderskunst van minder pijnlijk begenadigden, die uit verveling en nerveus op vijf minuten de verf van ver op een doek gegooid hadden, kunstig is, is zeer de vraag. Zij geven enkel de zweverige creatieve therapeuten er een reden van bestaan mee en zijn een aanfluiting voor de kunst, waardoor ware kunstenaars onder de minder pijnlijk begenadigden ondergewaardeerd worden, terwijl excentrieke kunstenaars onder de reguliere kunst, met de grootste rotzooi, door snobs -zoals de schizofreen Jan Hoedt er één was- overgewaardeerd worden. Had Jan Hoedt zichzelf tot kunstpaus gekroond of werd hij tot kunstpaus gebombardeerd?

Met wat voor een reden was Jan Hoedt in leven? Omdat hij het gewoon niet beseftte. Om asymmetrisch te zijn, moet het getal, volgens Elleke, oneven zijn. Is dat zo simpel? Bruno had men geïnterneerd omdat hij geld van zijn moedertje stal. Later zat hij als gedesinterneerde in de PVT St Andreas te Lubbeek (psychiatrisch rust en verzorgingstehuis), waar hij een vrouw wou aanranden, waardoor hij ook daar niet meer welkom is. Mij wou hij ook seksueel aanranden, toen wij, in BB (gewezen besloten behandelunit te St Kamillus) nog op dezelfde kamer sliepen, waar hij een zware epileptische aanval had. Door een zelfmoordpoging is hij zwaar gehandicapt en rijdt hij met een driewieler, wanneer hij nu nog in leven is. Thomas die denkt, dat hij een genie is, kan alles naar eigen zeggen en vindt alles van hem geniaal, maar kan zeer angstig zijn en sterk in de war, wat hij bij hemzelf uiteraard niet registreert. Hij vindt zijn vondsten geniaal, omdat niemand ze begrijpt, hij evenmin. Al gelooft of geloofde hij, om superslim te worden, ook in de duivel -wat zo'n beangstigend geloof is dat hij er onbewust niet durft van in te slapen en kan hij er ook niet van eten- had hij toch zijn eigen gedragscode. Hij krijgt versterkende dranken. Nu is hij compleet gek. Hij gaat er prat op dat men hem, met satansgif (medicatie), niet in slaap kreeg. Andere minder pijnlijk begenadigden vinden dat van hem goed gek. Hij experimenteerde ook met drugs, waardoor hij soms zijn spiegel met zijn blote hand stuksloeg of liep hij zenuwachtig op en neer, om de drugs terug uit zijn lijf te krijgen. Hij denkt ook dat hij Japans spreekt en waant zich een Japanner. Later heeft hij Bert zijn ingebeeld Japans proberen aan te leren, om in het Japans te kunnen communiceren, terwijl zij mekaar niet begrijpen. Bert heeft het via de vertaler op google getest. Ook door google werd hij niet begrepen. Hoezeer ik geen jota Japans ken, merk ik toch dat het pure waanzin is. Raar maar waar houden zij elkaar niet meer voor de gek, met het idee van elkaar te verstaan. Thomas leek dikwijls in het Japans, met zijn smartphone, te telefoneren. Naar eigen zeggen, heeft hij een IQ van 150. Er zijn er weinigen die nog gekker of even gek als hem zijn. Met zijn geloof in de duivel vindt hij zich speciaal, uitzonderlijk en intelligent. Wij zijn niet speciaal. Speciaal is gek. Het gekkenhuis zit daar vol van. Wij zijn wel belangrijk in de

ogen van God, voor God, onszelf en de anderen. Wanneer ik speciaal zou zijn, wens ik dat voor het poppetje van mijn hart te zijn. De poppetjes hebben, bij absentie van een eigen piemel in hun wonderzachte, warme schoot en door de présence van hun machtige wondermooie borstjes, wanneer ondermeer die ontbloot zijn, veel liefde in hun machtige, wonderzachte, wondermooie, elastische, frêle, lekkere, warme lijfjes. Zij zijn teder en aanhalig in het verkeren en hemelszoet, God is hemelsgoed. Zij kunnen zeer ondeugend lachen, vooral wanneer zij er zin in hebben. I love girls to make love to, man to talk to. Sommige poppetjes zijn te mooi om geloofwaardig te zijn. De meesten onder hen hebben wel een hoger EQ dan de mannen. Sommige poppetjes lopen met hoge hakken, om zichzelf of de mannen te overstijgen. Poppetjes zeggen weinig met veel woorden. Mannen zeggen veel met weinig woorden. Poppetjes vallen eerder op verzorgde mannen dan op interessante mannen, alsof het oppervlakkige wezentjes zijn. Wanneer de verzorgde man ook nog eens interessant is, is dat voor sommige poppetjes mooi meegenomen. Een man houdt zoveel van zijn poppetje, in de mate dat hij zich aan haar blootgeeft en een poppetje aan haar vriend. Een zeer jong meisje nam dit enkel letterlijk op en moest er om lachen, zoals studentinnetjes, uit de zachte sector, zich, met seks en zagemeel in hun domme kop en als late pubertjes, aan mij ook afvroegen hoe zij dit moesten oppakken.

Yet Love the one who loves you,

not the one you love.

Because love is blind and I wouldn't like to

see you laying in the arms of

a man who harms you.

Het is mij eender hoe groot de wondermooie, jonge poppetjes hun borstjes zijn, als er maar tepeltjes aanhangen en het geen al te lelijke borstjes zijn.

Je spreidt je armen
en benen
om mij welkom te heten
en ik, ik penetreer.
Het summum van seks
is me instinctmatig
ingegeven.
Het innig beminnen
is als vanzelfsprekend
en kan beginnen.

Uit het album "De geplukte vruchten. De plukkende vruchten. Een vleugje erotiek en religieuze verzen." Onder het slordig bestand "Amor 1"

Geloof me of niet, maar om dit gedichtje moesten homofielen, als puberende poppetjes, giechelen.

Hoezeer de wondermooie, jonge poppetjes van mijn hart, bij absentie van een eigen piemel in hun wonderzachte, warme schoot en door de présence van hun machtige wondermooie borstjes, wanneer ondermeer die ontbloot zijn, een machtig wondermooi lichaam hebben, met meer erogene zones dan de mannen, met een intenser genot dan de mannen en met een sensitiever, intens orgasme dan de mannen, is het leven, zoals met hun menstruaties, niet simpel voor hen. Er zijn poppetjes die zelfs aan een bepaald tampon gestorven zijn. Bij de mannen ligt het sensationele van seks in hun piemel geconcentreerd en hebben een erbarmelijk orgasme, vergeleken met het intens en rijkelijk orgasme van de poppetjes. Ik ben blij dat ik geen poppetje ben

en dat ik hen naar een hoogtepunt kan brengen, zoals een meisje van mij zei dat ik daar goed in ben. Ik had daar minder moeite mee dan sommige pornosterretjes dat bij henzelf lijken te hebben, leek ik bij pornosterretjes veel later ontdekt te hebben.

Stefaan (een zonderlinge geïnterneerde eenzaat) lijkt het leven uit boekjes te kennen, al, geloof ik, leest hij niet wat er staat. Toch volgt hij, als hobby, hogeschool. Hij leert ook Spaans om op zijn pensioen en met zijn erfenis in Spanje te gaan wonen, terwijl hij zelfs in zijn moedertaal niets interessants te vertellen heeft, maar enkel nutteloze psycheha(a)t(st)ers noodzakelijk vindt. Hij zal zich er zeer eenzaam voelen, al schijnt de zon in Spanje bijna alle dagen. Met zijn geloof in de psycheha(a)t(s)ers valt er over hem weinig te vertellen. Zo hol is hij, zoals er over veel minder pijnlijk begenadigden weinig te zeggen valt. Hij is van het gedacht dat ik het rouwproces om de dood van mijn ouders gemist heb, waardoor ik, volgens hem, aan een psychische aandoening lijd of persoonlijkheidsproblemen heb, wat ik pathologische prietpraat noem, waar psycheha(a)t(st)ers hun zieke werkelijkheid o.a. mee willen staven. Stefaan heeft van de psycheha(a)t(st)ers geleerd ziekte-inzicht te hebben, in de plaatst van terug greep op zijn leven te proberen krijgen, door bv. in eerste instantie te beseffen hoe dom hij in werkelijkheid is, al kan ik hem moeilijk verdenken van naast zijn schoenen te lopen, vermits dat van hem door satansgif goed verdoken is en waarin ik me wat hem betref liet misleiden. Mijn ouders zijn allang dood. Zand erover. Toch beweert Stefaan door de psychopaten van psycheha(a)t(st)ers ook gekloot te zijn, maar ik moet het verhaal van psychisch gestoorden met een korreltje zout nemen, vermits zij hun eigen aandeel in het verhaal dikwijls verzwijgen, omdat het te erg is om het te vernoemen of omdat het hen door satansgif niet meer zo duidelijk is. Het ene moment zeggen zij het zo, het andere moment zeggen zij het anders. Met het satansgif (medicatie) van de psychopaten (psycheha(a)t(st)ers) zijn zij zodanig afwezig dat zij nog minder weten van wat hen overkomen is en wat hen verder overkomt, hoe de vork in de steel zit. Stefaan is toch zo bescheiden om toe te geven dat hij iets niet begrijpt, en psychisch ver heen is er veel dat hij

niet begrijpt, maar vanwaar komt zijn wens om een detective roman over een moord in St Kamillus te schrijven, wat van hem veel te hoog gegrepen is? Hij is sterk in de war, met nog grootse plannen, waarmee hij toch nog naast zijn schoenen loopt en waar hij zeer gespleten mee is, wat misschien meer tot de verbeelding van de lezer spreekt dan schizofreen. Hij beweert zot gestudeerd te zijn en toch studeert hij nu opnieuw. Karel is niet alleen soms paranoïde, omdat hij voor consternatie en commotie zorgt, maar ook omwille van zijn domme achterdocht, waarmee hij zich stabiel intelligent en assertief waant en waarmee hij zichzelf volledig uitholt. Een gezond wantrouwen is voor hem onmogelijk, wat hij ook niet heeft. Hij praat wat ik noem filosofische prietpraat of wartaal, zoals veel gekke toogfilosofen, met hun gewauwel, al is hij daar wel fantasierijk in. In het uithollen van hemzelf heeft hij aanstoot gegeven door zich slimmer te wanen dan dat hij is, waarmee hij de mensen op stang joeg. People would be a lot smarter when they realize how dumb they really are, vooral in de ogen van God. Men zou er ook beter kunnen van slapen. Zo ledigt men ook zijn vaten, zodat Hij ze terug kan vullen of wordt men leeg om van iets of iemand vol te kunnen worden. Men kan gemakkelijk iemand de hoogte injagen, hem de grond van onder zijn voeten doen verliezen, met hem verstandig te wanen. Ik geloof zelfs dat het arrogant is van zich slim te wanen. Een kwaal van alle tijden. Ware intelligentie is kunnen inschatten hoe snel de ander denkt, want je mag het je naaste niet te moeilijk maken, door met je idioot verstand te koop te lopen. Ooit vonden sommigen van mij dat ik hen lomp deed voelen, omdat zij van zichzelf niet konden aanvaarden, hoe simpel zij wel waren, zoals huidige kinderschrijvers, met een gehandicapte en bijzonder ziekelijke fantasie bijzonder simpel zijn, waarvan er één veel belang hecht aan schoonheid bij dieren, waardoor kinderen, voor wie schoonheid compleet onbelangrijk is, op hun jeugdige leeftijd zeer ziekelijke ijdelheiten kunnen worden, eender hoe het verhaal eindigt en moeders of oma's die dit kritiekloos en aan hun kinderen of kleinkinderen voorlezen zijn zeer simpel. Karel is in een huis met drie verdiepingen toch klein behuisd. Het hangt, staat of ligt vol rommel in zijn huis, waarvan men van de rommel die er hangt, kan zeggen dat het een gezellige rommel

is, van wat er staat of ligt dat het chaotisch is, wat van zijn huis een stort maakt. Je kan er niet draaien noch keren. Van geen wonder dat hij het noorden kwijt is. Wanneer gekk(inn)en een aanval van werkklust krijgen, vragen zij aan hun neonazibeulen (psycheha(a)t(st)ers) een pilletje bij. Ik word nu al moe van te zien werken en word moe wakker, wanneer ik droomde dat ik werkte, wat het tegenovergestelde is van in mijn jeugd, toen ik niet graag lui was en de luie mensen niet benijde en waar ik mij ook niet aan spiegelde, toen het leven mij ook veel simpeler toescheen, maar dat door mijn hepatitis c toen al in feite het geval niet was. Wanneer ik droom dat ik met de fiets bergop rijdt, gaat mijn hartje ook vlugger slaan en mijn hartje kan zo al niet veel meer hebben. Ik word ook daar vermoeid wakker van. Luiheid straft zichzelf bijzonder hard af, zoals het nu op mij niet tien keer, maar honderd keer zo hard terugslaat, met de kans die ik in de liefde bij wondermooie Eva -met de absentie van een eigen piemel in haar wonderzachte warme schoot en met de présence van haar machtige wondermooie borstjes, wanneer ondermeer zij ontbloot zouden zijn- gemist heb. In de liefde heb ik ook een trage reflex. Wie van wondermooie, lieve Eva niet houdt, heeft geen hart of is impotent, al is zij ook bijzonder hol, met haar ongeloof in een oneindige genadevolle God.

Dit laaiend onblusbaar vuur,
waaraan ik mijn zinnen brand,
zonder mijn verbeelding te tarten,
doet de koorts
om Eva teder te beminnen
stijgen tot de gedachte
dat te leven zonder haar
ik onvoltooid kom te sterven.

Luiheid is het oorkussen van de duivel. Voor wie tegen het leven, zich te wassen en het kakken opziet is de Calvarieberg lang en steil. De meesten onder de gekk(inn)en kunnen moeilijk afzien, al zien velen onder hen van het satansgif van de psycheha(a)t(st)ers immens af. De prijs die zij voor hun pillen betalen is hoog. Hun beulen hebben inslapers en doorslapers, maar geen uitslapers. De psychopaten waren eerder mijn vrienden onder mijn vijanden, wat beter is dan vijanden onder vrienden. Nu zijn zij nog enkel mijn vijanden. Zij zijn compleet gaga en gevaarlijk karaktergestoord gek, en ik moet die psychopaten nog betalen ook, al trek ik er veel van terug, maar ik vind de financiële transactie te omslachtig. Mijn psychopaat kan zijn honorarium ook rechtsreeks van de cm innen. Hoe zotter wij zijn, des te wijzer de psychopaten worden. Hoe wijzer de psychopaten zijn, des te zotter wij worden. Hoe zotter we zijn, des te meer stof de psychopaten hebben om over te schrijven. Wat was er eerst: de kip of het ei of een plakje kaas? Van zodra je een probleem benoemd, heb je een probleem. Met het satansgif van de psycheha(a)t(st)ers hebben de minder, pijnlijk begenadigden er een probleem bij en worden de psycheha(a)t(st)ers ermee in hun diagnose of met hun etiketten bevestigd. Wanneer men gekleineerd wordt of zich gekleineerd voelt, vernederd men, door de band, zichzelf nog meer, anderen komen er tegen in opstand en reageren er zeer agressief op. Een homofiel van in huize Sarah (een therapeutische gemeenschap) noemde zichzelf daarom maar zielig Markske, waarmee hij trachtte op te vallen, vermits hij niets anders had om mee op te vallen. Karel staat open voor een volgend hartig gesprek, terwijl hij volgens en voor de psycheha(a)t(st)ers onbereikbaar is, vermits hij schizofreen is, om het in psychiatrische termen te zeggen. Hij is door de psychopaten volledig afgeschreven, zoals vele anderen en zoals zij mij, op alle mogelijke manieren, willen afschrijven. Hij vindt het feit dat hij momenteel geen gezond wantrouwen kan hebben een interessant gegeven en heeft me om mijn wijze raad bedankt. Ik zou veel mensen kunnen helpen, wanneer ik hun mandaat ervoor krijg, want ik ken de mens beter dan de mens zichzelf en ik weet veel over het leven. Dit mandaat lijkt ik van Karel wel te krijgen. Mijn volgende raad heeft hij wel niet aangenomen. Die was te bedreigend

voor hem. Hij wil niet beseffen dat hij dom is, maar voelt zich er eerder gekrenkt mee. Toch wenst hij mij niet te laten vallen. Ooit vroeg hij, om slimmer te worden of om terug gezond te worden of om speciaal en belangrijk te zijn, in St Rafael (een ziekenhuis in Leuven) achter een hersenspoeling. Daar stuurden zij hem naar Gasthuisberg (een ander ziekenhuis in Leuven), waar hij de nacht had doorgebracht. Nu moet Karel daar zelf hartelijk om lachen. Een man doofde zijn sigaretten met zijn blote voeten. Een andere man riep constant: 'Poepen!'

Ronny heeft het weinige verstand dat hij had weggedronken. Hij laat honden op hem rijden. Patrick at zijn blinde vink met koord en al op. Hij trok ooit het haar uit een nachtwaker zijn hoofd. Van satansgif deed hij in zijn bed. Ik vraag mij af of hij nog leeft. Dirk Spaenhove zat als licentiaat wiskundige op zijn veertigste op een achtenzeventigjarige geestesgestoorde en tandeloze vrouw. Hij kon machtig mooi dichten en heeft zich vermoedelijk doodgedronken. Toen hij in het gewezen Papieren Moleken vloeibare antabus moest nemen, stak hij telkenmale een lege lepel in zijn mond, waar de simpele neonazibeulen inliepen. Dirk Lindenberg stonk in de bus uren in de wind. Van sommige depressieven moest men de korsten van hun huid trekken, door zich lang niet te hebben gewassen. Johan (een nachtwaker van Het Papieren Moleken: een gewezen natuur- of postkuurhome) zette voor één persoon onbegrijpelijk het afzuigapparaat aan en was van mening dat hij het met ons goed voor had. Als exroker was hij één van de ergste antirokers. Hij gooide de filter van mijn koffieapparaat -dat ik in het gewezen Papieren Moleken niet mocht gebruiken- per ongeluk altijd in de vuilnisbak, die ik er 's anderendaags telkens terug uithaalde, tot wanneer ik op een keer de filter helemaal was kwijtgeraakt. Hij was betrapt op het slapen op zijn werk en werd ontslagen. In St Kamillus te Bierbeek had hij, als nachtwaker, terug werk gevonden. Alexandre keek al van zijn tiende naar de horrorfilms van zijn vader tot zijn nachtmerries verdwenen. Nu kijkt hij er nog naar en is hij er compleet gek van geworden. Ik had het geluk gehad dat ik op mijn zestiende ernstig ziek was, van naar een horrorfilm te kijken, waarop mijn moeder zei, dat ik maar niet naar zulke films moest gaan kijken. Later heb ik enkel de "Exorcist," "Carie" van Stephen King, "Nosferatum" "Rose Mary's

baby” en “Het bal der vampieren” van Roman Polanski” als horrorfilms nog volledig uitgezien, waar ik nu spijt van heb, zoals van de vele malen dat ik met mijn leven en op verschillende andere manieren met mijn psychische gezondheid gespeeld heb. Van zo met mijn leven gespeeld te hebben, doe ik mij nu, in mijn bed, soms nog een verschrikkelijk angst op. Alexandre traint ook constant en is constant met zijn lichaam bezig. Met een bang hartje wou hij een achterlijke macho van een griet op een geïnterneerde wreken. Gelukkig voor hem had men hem ervan weerhouden, anders had hij een zeer mal figuur geslagen, met alle gevolgen vandien. De achterlijke macho van een griet terroriseerde de afdeling. Zij had, door haar pruik, constant hoofdpijn, maar wou niet geloven dat dat van haar pruik afkomstig was. Zij was met tatoeages en piercings ferm toegetakeld en ging, als macho, veel met de geïnterneerden van St Kamillus om, waar zij door één van onder hen geslagen werd, die erdoor voor een tijdje terug de bak invloog. Met één van hen, die net zoals haar met tatoeages en piercings ferm toegetakeld was, had zij later een relatie. Guy (een minder pijnlijk begenadigde) wil het dwaaste van hem met zo’n elan vertellen, dat hij zijn hoofd erom balt, zoals men zijn vuist kan ballen, tot zijn hand blauw uitslaat. Ik kan mij moeilijk voorstellen dat iemand zijn hoofd kan ballen tot het blauw uitslaat. Krystel reageerde, als vrijwilligster bij De Hulster (mijn huidig beschut wonen) op die manier terug op Guy. Zij had veel kritiek op mij en wou mij het zwijgen opleggen, met het gedacht dat zij mijn lotgenoten tegen mij in bescherming moest nemen, gunde mij het geluk niet en sloeg bij mij overal haar kwebbel tussen. Toch wordt zij door het personeel van De Hulster getolereerd. Diegene die een ander zijn geluk niet gunt dient men op te sluiten en herop te voeden. Nu geloof ik niet van ooit nog terug gelukkig te worden. Een kerel brulde in het gewezen Papieren Moleken tegen zijn vriend dat hij van het toilet moest komen. Hij had een samoeraaizwaard op zijn kamer. Een gek in het gewezen Papieren Moleken had een kapot glas in een man zijn pens gestoken en dreigde dat bij mij ook te doen, omdat zijn lief tegen hem, onnodig, vertelde dat zij met mij nooit geslapen had, waar hij van mij een tegenbewijs wou. Gelukkig heeft hij later zelfmoord gepleegd. Gevoelige mensen kunnen hard zijn. Koude mensen kunnen gevoelig

zijn. Wanneer psychopaten, zoals Hendrik Van Malderen, (directeur van St Kamillus) groter worden dan hun gevoeligheid, zijn zij in hun godswaan ten zeerste zeer te vrezen. Pascal scheurde een keer zijn maandelijks inkomen aan flarden en ejaculeerde in een urinestaal. Van hem heb ik allang ook niets meer gehoord. Els De Schepper schettert hard en hol. Zij meent het nog ook. Haar laatste liedje, waarin zij, voor het refrein, met het verstand dat zij zoveel meer heeft dan Ingeborg (een zangeres en gewezen TV presentatrice vanop homofiele idiote VTM, waar velen een afschuw van hebben), ook haar hoofd lijkt te willen ballen, vind ik bijzonder dwaas. De dwaze grappen, waarmee zij zichzelf zeer grappig vindt, vertelt zij, met mijn afschuw daarvoor, ook met gebald hoofd, om haar dwaze grappen krachtiger te willen maken of om met nog meer overtuiging grappig te willen zijn. Het feit dat zij haar hoofd idioot balt om om het even wat, vind ik van haar het irritants. Verder maak ik aan haar geen woorden vuil. Zo voornaam is zij niet. Ingeborg is als zangeres en was als TV presentatrice bij homofiele, idiote VTM, als het enigszins kan, nog onnozeler dan Els De Schepper. Zij vertelde tegen de kinderen, die nog niet geslachtsrijp waren, hoe leuk seks is. De kinderen zwegen wijselijk en lachten er wijselijk niet om, want daar was Ingeborg te pijnlijk voor haarzelf mee. Dit vertelt veel meer over diegene die met haar, als zielenpoot, geslapen heeft dan over Ingeborg. Als je met haar lachte, lach je met alles, wat de kinderen ook begrepen. De achterlijkheid dat die twee vrouwen publiekelijk aan de dag durven te leggen, gaat de perken te buiten. Een man durfde dat Ingeborg aan het verstand proberen te brengen, door haar de laan uit te willen sturen, waarvoor een radio-presentatrice van radio 2 medelijden met Ingeborg kreeg. Ik hoop dat dit niet aan de oren van Els De Schepper en Ingeborg komt, maar dat de ogen van veel anderen voor die twee onnozele wijven opengaan, want onnozeler heb ik er nog maar weinigen geweten. Ik kan van het gepeupel niet verlangen van, zoals mij, in te zien hoe belachelijk veel en misschien alle stand up comedians zijn. Daar kan ik voor mezelf alleen maar blij om zijn. Philip Gubels vond zelfs Bart Peters met zijn "brood voor 's morgensvroeg" sterk beledigend dwaas, terwijl hijzelf geen recht van spreken heeft en wat ikzelf van Bart Peters gevatte en

grappige woordspijlerij vind. Toen Bart Peters zijn eerste kindje geboren werd, zag hij overal pedofielen en beledigde hij mensen, lompweg van pedofilie, alsof hij van zichzelf vreesde een pedofiel te zijn. Ik spaar geen enkele idioot in deze debiele homocultuur. De stand up comedians zijn zo belachelijk dat ik mijn lach er bij hen niet kon van inhouden. Ik lach niet om hun dwaze grappen, maar kon het niet laten van hen vierkant uit te lachen. Hiervoor had ik zelden de controle over mezelf, hoe lomp ik er mezelf ook mee vind en ik kan het ook niet laten om de stand up comedians hiermee in hun blootje te proberen zetten, met het gepeupel te proberen overtuigen dat zij niets om het lijf hebben. Ik meen me te herinneren dat sommige cabaretiers van vroeger stukken beter waren. Zij waren o.a. niet zo immoreel. Om met Geert Hoste te kunnen lachen, moet men met de tijd mee zijn, maar kom, er zijn er die de actualiteit op de voet volgen en niets te vertellen hebben of in de ander niet geïnteresseerd zijn, want het staat allemaal in de krant of in de Humo of in de Knack. Een andere Stefaan toonde fier dat de Humo hem in een cartoon, waarin hij zich in een boom in het bos had opgehangen voorstelde en waarin zij hem vroegen of hij daar goed hing. Sommigen lachen meestal met Geert Hoste om te laten horen dat zij mee zijn. Ooit hoorde ik hem lang zagen over Fabiola haar kapsel, alsof hij op het punt stond van ermee samen te vallen. Ik kijk allang geen TV meer, laat staan dat ik nog naar stand up comedians zou kijken. Stand up comedians zijn in mijn ogen enkel enorme drukdoeners. Urbanus Van Anus was in het begin van zijn carrière nog het grappigst van al, maar hij mocht van mij allang met pensioen. Hij is waarschijnlijk getrouwd, omdat zijn vrouw van niet beter weet dan dat hij een BV is. Albert Proost droeg een bril waaruit hij niet zag, om er intelligent uit te zien. Toen ik hem zei dat hij er dwaas mee uitzag, zette hij hem af. Hij was voor het keukenpersoneel van St Kamillus het mikpunt van spot en was, zoals Reini, om niet gekend te zijn, zeer moeilijk tot niet te verstaan. Hij gaf God van alles de schuld, omdat hij alles van God liet afhangen. Hij vond poepen niet erg, maar poepen met een dwerg, daarentegen, vond hij pas erg. Stefaan, vanuit de Humo, speelde zichzelf op zijn balkon af, waar iedereen hem kon zien, omdat de zon hem opwond. Als universitair voelt

hij zich beter dan zijn lotgenoten. Hij at ooit, in het gewezen Papieren Moleken, puree met zijn blote handen. Ooit was hij met een zwarte een week getrouwd. In Engeland vocht hij met zijn vrouw. De politie had hen uit elkaar gehaald. Stefaan waant zich, als theoloog, gemachtigd om de bijbel te herschrijven, waarmee hij zichzelf volledig uitholt. Hij heeft, als ik mij niet vergis, als ruimdenkende, door de staat een medaille gekregen. Hem vreest men ook niet, wat men van mij, als ziener en subversieve dissident van deze perverse, alles ziekmakende, destructieve homocultuur, wel doet. Het is voor o.a. de ontoerekeningsvatbare politici veiliger om mij te vrezen, dan God of de duivel, zoals Jezus tegen een Romein zei: 'Jullie moeten Hem vrezen die jullie in de hel kan werpen.'

Voor mij is het ook veiliger om het tegen dit dwaas, fascistisch en sadistisch systeem op te nemen, met zijn arrogante, krankzinnige dienaars en dienaressen, dan tegen de duivel. Al, vrees ik, dat dit dwaas systeem voor mij niet gaat plooiën, maar wel voor God, wanneer het voor velen te laat zal zijn. Het zou voor het eerst in de geschiedenis zijn dat één persoon, via de sociale media, een gans systeem op de knieën krijgt, zodoende moet ik mij geen illusies maken, al kon ik veel later, met Gods hulp, gans de wereld terug aan. Ik zou ook niet weten waar ik nu nog het lef vandaan zou halen om het tegen de duivel op te nemen, waarvan ik allang weet dat hoe harder je op zijn hoofd hamert, hoe sterker hij wordt. Op een vergadering durfde Stefaan ons bij ons pitje te pakken. Ooit werkte hij als vrijwilliger een tijdje in de palliatieve zorg. Hij maakte de oudjes wakker, om met hen te praten en zette ooit een virus op de computer van het gewezen Papieren Moleken.

'Een virusje,' maakte hij ervan.

Hij plakte tal van titels op hemzelf en vroeg, zoals een beroeps, € 30 per 10 bladzijden aan mij voor het redigeren van mijn boek, terwijl hij er verward geen verstand van had. Sarah, van creatief schrijven in Antwerpen, had mij er voor € 200, als voorschot opgelicht. Een geestesgestoorde journalist, die de kluts kwijt was, had ik er ook voor bedankt. Freddy, die mij als pispaal gebruikte, heeft voor mij, voor een

appel en een ei, mijn eerste boek geredigeerd en nog vele andere verhalen van mij en sommige verhalen van mij in het Engels vertaalt. Hij hoorde enkel zichzelf praten. Hoezeer hij, o.a. als suppoost, nog goed functioneerde, was hij toch sterk getraumatiseerd. Hij wou een schrijversclubje oprichten, maar viel o.a. de student(inn)en of andere kandidaten lastig, met zijn trauma. Hij kon ook moeilijk tot niet luisteren en hij is ook een betweter. Toen hij van mij te lezen kreeg wat voor een idioot ik hem vond, omdat hij mij praktisch nooit liet uitspreken, kwam dat bij hem hard aan. Zo had ik hem buiten gewerkt. Toen was onze vriendschap uit en toen ik hem nadien terugzag, was hij te flauw om mij te willen beledigen. Wanneer wij als minder pijnlijk begenadigden bij onze neonazibeulen een fout durfden te maken, werden wij door onze beulen harder afgestraft, met ons er o.a. ongeneeslijk ziek om te verklaren, met al de martelpraktijken van onze beulen vandien. Op momenten dat ik mij goed voelde, durfde ik tegen anderen ook lichtjes vanuit de hoogte doen, zoals ik tegen Ann, (toen mijn IB op gewezen RS: resocialisatieafdeling in St Kamillus) op een uitstapje met ons twee, zei dat ik haar de mond soms diende te snoeren, wanneer zij onzin durfde te verkopen. Op het eind van ons uitstapje was zij bij mij, op een terras van de Grote Markt, bang voor haar zieltje, op een ander moment van mij of van de politie, met mij, compleet debiel en oninteressant, op een agente te wijzen, wat zij niet registreerde. Stefaan, vanuit de Humo, is de enige die ik ken, die door zijn arrogantie, enkel met satansgif goed leek te functioneren en toch is het beter van te genezen dan ervan te stabiliseren. In de plaats van een opgeblazen gevoel, sprak hij daarentegen, in zijn poging om mijn boek te redigeren, dat hij zichzelf opblies. Zo heb je een gedacht dat hij als Licentiaat veel van zijn pluimen kwijt is, als hij er ooit al veel op zijn hoed kon steken, want hij heeft al van in zijn studententijd een vijs kwijt en heeft verschillende keren gebist. Hij was ooit met zijn motor op reis gegaan, waar hij maar slecht kon mee rijden, want men voelde het, bij hem achterop, wanneer hij schakelde, en met zijn motor in pan, had hij ooit, op reis, zijn motor achtergelaten. Raf zette ooit in het gewezen Papieren Moleken zijn bord spaghetti aan de voeten van de opperpsychopaat en at van de grond, waar hij fier op was. Hij at regel-

matig samen met zijn moeder en zijn twee broers in één keer vijf kilo aardappelen, toen wij nog samenwoonden. Raf is een gek bij uitstek, en toch is die kerel getrouwd geraakt en niet zozeer om de seks, wat zij maar één keer in de week hebben en ook niet voor het geld, want ik vermoed dat zij rijker is dan hem. Op het eerste gezicht zou je zeggen dat zijn corpulente vrouw vrij normaal is, maar dan zou zij met Raf niet getrouwd zijn of ze moet zeer masochistisch zijn. Zij heeft er nog geen moment spijt van, want hij doet alles voor haar, wist zij mij te vertellen. Met zijn twee geestesgestoorde broers en geestesgestoorde moeder zaliger zit het bij Raf in de familie. Raf vindt dat indien Jezus zou terugkomen, Hij naar de TV zou kijken. Ik geloof ook dat hij, door een zeer slecht geweten, black outs had, omdat hij achterbaks durfde te zijn en hij het meest van al voor een enorme tumult durft te zorgen, wanneer hij b.v. iets niet begrijpt, zonder te drinken of een drinker te zijn en zonder ooit drugs genomen te hebben. Als macho durfde hij, met zijn angst voor struise mannen, zware mannen uit te dagen. Gelukkig voor Raf merkten de struise mannen dat ze het met hem met een gek bij uitstek te doen hadden en maakten zij hun handen aan hem niet vuil. Raf is altijd zeer kwaad op hen die niet teruggroeten. Een man die in zijn kindertijd door zijn vader seksueel zwaar misbruikt werd, stampte dikwijls met zijn voet op de grond, waarbij hij altijd zei: 'Poep, poepzak.'

Toch waren er op de afdeling die hem met hun lust in hem lastigvielen. Een psychopaat had hem ooit naar zijn huis meegenomen, waar hij de gordijnen in brand stak. De psychopaten zijn tot veel in staat om als humaan bevestigd te worden, terwijl het hem bij hen om hun sadistisch gelijk en genot gaat. De man zijn vrienden hadden ooit een psychopaat opgewacht om hem in mekaar te slaan. Voor zo'n mensen zou psychiatrie zijn nut kunnen hebben, maar ik geloof dat de psychopaten ook hem met zwaar satansgif vergiftigen. Hij had zijn vader in de cel zien sterven. Lucia, die zelf geen recht van spreken heeft, vindt van mij dat daar waar men thuis met velen is er dikwijls een mislukkingske bij is. Roeland Kotch -die om te kotsen is- kwam, tijdens KIDS (kunst in de steigers: een kunstenfestival, om de twee jaar, door marginalen) uit de lucht gevallen, met van mij te vinden dat ik psychiatrische hulp

nodig had, zonder dat daar enige aanleiding toe was of zonder dat ik dat aangegeven had. Wat voor een agressieve kerel is hij en waarom was hij mij zo vijandig? Omdat hij jaloers was? Ik kan geen andere reden van die psychopaat bedenken. Van toen spreek ik niet meer tegen hem. Hij werd door Maube (een psychopaat uit St Kamillus te Bierbeek op pensioen) op een vernissage van hem en andere kunstenaars, gekust, waarmee Maube aan iedereen wou laten weten dat hij dienen snobistische klootzak kent. Op die vernissage van o.a. dienen snob had ik al de kunstenaars, verbaal, zo klein als een spreekwoordelijke lilliputter gemaakt, waar een (kunstenares) met een stom lijnenspel, als de simpelste, een geschonden blik aan overhield, omdat ik haar denigrerende gedachte over mij geraden had. Roeland vroeg van zichzelf op de vernissage af hoe intelligent een mens wel kan zijn. Ik vraag me aan hem af wat voor een snob een mens nog kan willen zijn. Hij is met een riante villa luxueus behuisd, waar ik hem, met zo'n mentaliteit van hem, er niet om benijd. Miranda smeerde in de badkamer alles vol met haar uitwerpselen. Zij had een kerel gehoorlast bezorgd, door haar radio, in de kamer naast zijn kamer, op een constant gezoem te laten aan staan. Zo'n mensen zorgen voor zoveel overlast dat ik het genoodzaakt vind om hen in een gekkenhuis te laten opsluiten en herop te voeden, want mensen zoals zij zijn pas gevaarlijk gek. Toch beweerde zij van voor de mensen uit de weg te gaan. Een kerel die ik nog van op mijn school kende, maakte er een sport van om een liter water advundum leeg te drinken. Om indruk op de poppetjes te maken deed hij dat bij hen ook met colaflesjes van 23 cl. Hij is of was ook een gek bij uitstek. Op school had ik hem, met één slag, op de grond geslagen. Gelukkig herinnerde hij zich dat niet. Hij pochte van hard met de politie gevochten te hebben. Ik heb zo'n verschillende etters in verschillende gekkenhuizen gekend. Hoe meer zotjes, hoe meer vreugd, gaat bij gekken zoals bij hem niet op. Gekken hadden een gekke spast leren roken. Wanneer hij je om vuur vroeg, was het alsof hij je een slag in het gezicht wou geven. Johan vertelde ons dat de eerste keer dat hij seks had -en hij zweeg even, alsof hij iets opzienbarends wou zeggen en vertelde verder- was met een pater. Een kerel, die voor zijn lief een duiveltje was en zijn lief een duive-

linnetje voor hem, terroriseerde ons in GO (gesloten opname van St Kamillus) en BB door achter ons zieltje te zitten, met, voor de duivel, dwingend achter onze handtekening te vragen. Hoezeer ik als een stand up comedian had opgetreden, voor zeventien mensen, waarvan men het een sterke tekst vond, vind ik het van de meeste stand up comedians, door de band genomen, bij de haren getrokken. Ik heb Belgen op een stand up comedian zien reageren zoals Nederlanders op hen reageren, die voor het minste lachen en die dikwijls niet weten waarom zij lachen, ook op een toneelregisseur, toen die in museum M, met veel geblaat, dieper wou graven dan dat de schat lag, met van een licht mentaal gehandicapte jongen een acteur te willen maken. Hij bekeek mij met argusogen aan, omdat ik, als enige, om zijn geblaat niet moest lachen. De anderen lachten, om bekrompen aangepast te zijn, schijnheilig wel met hem. Hoe schijnheilig aangepast, met het verstand van een Nederlander, kan men nog willen zijn, zoals toen ik studentinnetjes ooit op hun idiotie betraptte, zij met een Nederlands accent begonnen te praten? Er was er toen in museum M ook een professor moraal bij, die als een overjaarse puber, nog met Jan Wolkers dweeptte. Jan Wolkers was een Nederlandse perverse schrijver, waar Herman Brusselmans, als Belgische perverse schrijver, klein bier bij was. Ik heb, als kind, Andre Van Duin (een Nederlandse, homofiele stand up comedian en debiele smoelentrekker) nooit grappig gevonden en nu nog niet. Hij treedt gelukkig allang niet meer op. Bart De wever vertelt ook puberale moppen en vindt er zichzelf zeer grappig mee. Wanneer je een mop niet begrijpt, helpt het soms van aan seks te denken en je bent direct mee. Lien Van Rooi (een gewezen sociaal accident van Via: een afdeling van St Kamillus) hoort ook graag moppen, hoe traag zij ook van begrip is, zoals Frank (een minder pijnlijk begenadigde, die zichzelf superslim vindt en bijzonder saai is) moppen vertelt die hijzelf niet begrijpt. Er was een periode dat ik me uit de voeten maakte, telkens men moppen wou vertellen. Wie het van moppen moet hebben, is in mijn ogen maar een sukkelaar. Lien heeft geen begrip voor hen die hun stem durven te verheffen, om de neonazibeulen (psychiaters) uit de concentratiekampen (gekkenhuizen) waar zij verschrikkelijk boos op zijn, omdat zij dat van hen ziekelijk

vindt, andere psychopaten kunnen dat vanuit een latent schuldgevoel ook niet verdragen, van de kuisvrouwen, naar mijn geloof, tot de grootste psychopaat onder de psycheha(a)t(st)ers. Wat deed Lien dan in de psychiatrie? Haar uren kloppen, zoals de meesten die in gekkenhuizen werken dat doen en die zelf zo zot als een achterdeur zijn? Je kan het je niet voorstellen of zij bestaan, al is het menselijk voorstellingsvermogen van velen weerzinwekkend. Wat een degoutante fantasie over een man die geschilderd, tijdens het copuleren zijn poppetje en hemzelf met een zwaard doorboord, in de plaats dat het poppetje aan haar orgasme zou bezwijken, zoals het poppetje dat in een gedicht van mij “De killing love” of “Het moordend beminnen” dat doet en zoals ik van een wondermooi poppetje gehoord had dat zij er bijna was ingebleven. Wat een degoutante fantasie van een psychehaatster over een geschilderd koppel dat, van de huid ontdaan, copuleren. Het één is van enige liefde en erotiek gespeend, het ander van enige esthetiek, sensualiteit en erotiek. Psychopaten van psycheha(a)t(st)ers kunnen naar afzichtelijke beelden kijken zonder te verpinken. Sommigen onder hen of andere gekken zijn in feite te gevaarlijk gek om los te lopen. Reini vroeg aan Hugo of hij de kluts kwijt was.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Hugo.

Weet je waarom een zot niet zot kan doen? Omdat hij het is, zoals praktisch iedereen dat is, met het alles ziekmakend, losbandig liberalisme en zijn seksuele vrijheid -wat zeer puberaal is en waarmee men met zijn verstand in het kruis van leeft-, wat het verstand volledig uitholt, tot men geen verstand meer gaat hebben en met de alles ziekmakende homocultuur, en niet van de schrik om uit de toon te vallen. Je zal een zot niet vlug touwtje zien springen. Hij vindt dat te zot. Een schizofreen zegt: ‘Iedereen is schizofreen, behalve ik.’

Wanneer een manisch depressieven manisch is, hebben de anderen daar last van. Wanneer hij depressief is, heeft hij alleen er last van. Miranda is door de psychopaten compleet mismeeestert. Ooit dreigde zij met zelfmoord, omdat zij van de psychopaten een bepaald satansgif moest nemen, waar de psychopaten geen oren naar hadden. Daar moeten zij als neonazibeulen toch psychopaten voor zijn! Zij vinden,

als psychopaten, van de gekk(inn)en dat zij zodanig compleet doorgeslagen zijn, dat zij van hen niets meer moeten verwachten. Wanneer men van de mensen nu niets meer verwacht, moet je dat binnen tien jaar van hen nog minder verwachten, zoals deze generatie nu het roer van voor het verbod op gezonde billenkoek 180° moet omslaan. De volgende generaties zullen daar, doordat men o.a., compleet uitgehold en compleet idioot, niet meer weet de afwijking is, te ver voor afgeweken zijn, om ook maar nog iets te beseffen. Doordat men niet meer weet wat de afwijking is, is er ook geen zelfreflectie meer, waardoor men ook niet meer evolueert. Wat is het heerlijk door iedereen gekend te zijn en niets te verbergen te hebben. De psychopaten van psycheha(a)t(st)ers willen niet gekend zijn. Zij hebben veel te verbergen. Zij of sommigen onder hen kunnen zich enkel wreken op ons en/of de maatschappij. Wanneer ik sommigen van mijn lotgenoten niet meer zie, zitten zij in Zalvenbos (een PVT: psychiatrisch rust en verzorgingstehuis) of in St Andreas te Lubeek of in een PVT te Melsbroek of zij zijn reeds overleden. In Zalvenbos zijn er verplichte activiteiten. De opperpsychopaat van de PVT te Lubbeek is een gevaarlijke pillendraaier. Veel minder pijnlijk begenadigden in zijn PVT zijn met zo'n gevaarlijke zot helemaal niet gediend. De ontoerekeningsvatbare politici willen tegen zo'n gevaarlijke gekk(inn)en, als de gevaarlijke pillendraaier, ontoerekeningsvatbaar niet optreden, omdat zij meer begaan zijn met iedereen en alles dat seksueel afwijkt en tot nu toe, met hun overdreven kinderliefde en ziekelijke fantasie met de kinderen, die niet geestelijk gestoord zijn, ook niet voor geesteszieke kinderen wiens leven voor praktisch niemand van tel is, merk ik aan mijn oproep, om de neonazibeulen van psycheha(a)t(st)ers, die ook geesteszieke kinderen mismeesteren, te stoppen, waar er maar geen gevolg aan gegeven wordt. Waarom zou God met de mensen, die de mensen zoveel mogelijkheden gaf om gelukkig te zijn, in zo'n ziekelijk systeem, medelijden hebben, wanneer de mensen, in hun oneindige domheid, om o.a. met homofilie, zich gemakshalve aangepast slim te wanen, ervoor kozen om het kwade te beminnen? De mens is van nature zelfs zo lui, dat hij, met zijn gedacht van respectvol en liefdevol te zijn, er zelfs niet wil bij nadenken, terwijl diegenen

die Zijn schepping niet respecteren, geen respect voor het leven en de mensen hebben, zoals de transgenders, om o.a. compleet eng en hol vooruitstrevend te willen zijn, bij hun seksuele operaties hun geest en lichaam zodanig laten verminken, dat velen onder hen er zelfmoord om plegen. Ik weet niet wanneer ik er met mijn laster over ga, maar wel dat ik ongezouten mijn mening zeg over o.a. hoge bomen die het niet waard zijn van zo hoog van de toren te blazen en die beter een toontje lager zouden zingen. Er zijn er veel die, in deze belachelijke, alles ziekmakende, destructieve homocultuur, hoog van de toren blazen en die veel nederiger zouden mogen zijn, van de belachelijkste stand up comedian die het volk nog dwazer maakt dan dat het al was of de grootste psychopaat onder de psycheha(a)t(st)ers, voor wie het hem, massaal, om hun sadistisch gelijk en genot gaat of de dwaaste zanger met het belachelijkste lied tot de grootste marginaal onder de gediplomeerde zott(inn)en. Herman Van Veen schiet met zijn laatste liedje als het belachelijkste liedje dat ik ooit hoorde, de hoofdvogel af. Het is al even belachelijk als de liedjes waarin men de duivel aanroept. Wat had ik graag, met Gods hulp, zoveel idiotie de wereld uitgeholpen. Om veel idioten moest ik veel later dikwijls spontaan hard lachen, zoals om datgene tot wat de neonazibeulen allemaal bij mij in staat waren te doen en zich dan nog, om mijn harde taal, mooier dan mij durven voor te stellen, ik er ook veel later spontaan in mijn bed moest om lachen, zoals een hoer hard moest lachen toen zij door haar pooier bont en blauw geslagen werd en zoals ik van een kerel gehoord had die zich met alle plezier liet afranselen, al is geen enkel feit van dit alles om te lachen, zoals ik er ook niet kan om lachen dat men zijn kinderen verknoeit en men met andermans kinderen knoeit, bij gebrek aan gezonde billenkoek en hen erdoor, zonder schroom of vertwijfeling, van alles, tot in het banale, te willen bijbrengen. Een diëtiste vertelt dat men een kind moet negeren, wanneer het een bepaalde groente niet wil eten. Er is praktisch niets erger dan genegeerd te worden, vooral wanneer men niet weet waarom men genegeerd wordt, tenzij de feiten en niet zozeer het kind genegeerd wordt. De vroegere Belgische kleinkunstenaars staken met kop en schouders ver boven de Nederlandse kleinkunstenaars uit. Nu, we twintig jaar in deze homo-

cultuur verder gevorderd zijn, zijn de meeste Belgische musici, zoals de meeste Nederlandse musici daar te simpel en te fantasieloos voor, al menen zij het nog zo hard. Spin vis is een nieuw fenomeen van deze dwaze, destructieve homocultuur. Zij willen, als muzikanten, extreem lyrisch zijn, maar alsof Herman van Veen, uit Nederland, met zijn laatste liedje nog niet belachelijk genoeg is, is Spin vis, vanuit Nederland, nog belachelijker en men is op radio 2 nog zo goedkoop om hen in "Bene bene" te laten optreden, zoals het liedje "Peggy Sue" van Bart Herman, geloof ik, ook maar compleet debiel is. Ik geloof dat het ook Spin vis was die, in hun muziek, te filosofisch wouden zijn. Muziek en filosofie is moeilijk te combineren, omdat muziek in de eerste plaats entertainend moet zijn, om een goed ontspanningsgehalte te hebben, waar de Engelstaligen, met, naar ik geloof, een grotere traditie dan de Nederlandstalige musici, er beter in slagen dan de Nederlandstalige musici en zeker wanneer de Nederlandse musici een eigen geschreven Engelse tekst willen brengen. Daarom hou ik niet van Stef Bos, al heeft hij soms mooie, poëtische teksten. Hij is, zoals Sting soms, enkel een verteller en geen zanger. Vanwege het verbod op gezonde billenkoek en het homohuwelijk vind ik de meeste mensen onder mijn eigen volk, met een veel te laag niveau, om om het even wat de moeite niet meer waard. Bon Jovi is, met sommige krankzinnige teksten van hem, als een geestesgestoorde, zoals Robin Williams, zeer zwaar op de hand en toch zijn er velen die met hem en Robin Williams dwepen. Alleen Willem Vermandere, Jef Van Utsel met de "Zotte morgen" en andere vroegere Belgische kleinkunstenaars zongen mooie filosofische liedjes. Bleus bracht de grootste ambiance in de keet, had ik ooit op de Oude markt te Leuven opgemerkt. Ik weet niet welke zangeres het was voor wie deze tijden met zijn crisis, waarin de hightech het leven dreigt over te nemen, waar velen reeds verslaafd aan zijn en omwille van de seksuele vrijheid, wat zeer puberaal is en waarmee men met zijn verstand in zijn kruis van leeft, de mooiste tijd ooit is, maar zij kletst uit haar nek en weet niet waarover zij het heeft. Zij is waarschijnlijk te jong om te weten waarover zij het heeft. Een duo vraagt zich, al zingend, af of zij dan toch niet één op een miljoen zijn, wat eigenlijk één uit de zoveelste betekent. Aan de muziek merkt men het eerst en

het meest dat de mens aan het denigreren is en ook aan immoreel Thuis en immoreel Familie en aan de verschillende TV zenders, met het weinige dat ik er van opgevangen heb en indien dat bij jou nog het geval niet is. Eva De Roovere wil zonder hart of ziel genomen worden. Wie zich zo laat nemen, is ten dode opgeschreven. Sommige musici menen het zelfs nu nog, in deze denigrerende tijden, met hun muziek met recht en rede terecht. Van Wil Tura en Madona en nog anderen vind ik dat zij te perfect en zonder gevoel zingen. Is het moedig van hen, die zich, al dan niet als een krankzinnige zanger of een ander krankzinnige, aanstellen en die al dan niet tegen hun zin leven, ten spijt van wie het benijdt, blijven doorzetten of van hen die er willens nillens een eind aan gemaakt hebben, want praktisch iedereen wil op het laatst terugkrabbelen, maar voor sommigen was het te laat? Wou diegene die zich, met een glimlach op de lippen, in een kinderbadje verdrong echt dood of wou hij zich ermee aan zijn partner bewijzen? Bangelijk en compleet krankzinnig tot wat sommige mensen, om de banaalste redenen en zinloos in staat zijn, terwijl het zo eenvoudig is om, met Gods liefde gelukkig te zijn, waren er geen mensen die, bv. als lesbienne, de anderen het geluk niet gunnen. Wanneer Hij belooft dat je godsvrezend gelukkig zal zijn, is daar geen twijfelen aan mogelijk, vermits men met zijn liefde voor het kwaad zichzelf en alles zodanig uitholt dat er niets kwalitatiefs aan het leven meer is.

Wanneer de minder, pijnlijk begenadigde (psychiatrische patiënt) het niet wil beseffen, kan hij de switch niet maken en is hij een vogel voor de kat, met of zonder satansgif. Nochtans is het voor de minder, pijnlijk begenadigde met een vingerknip wel mogelijk om de switch te maken, wanneer hij nederig en onderdanig wil zijn. Maar wat baat kaars en bril, wanneer de arrogante uil niet zienen wil. Sommigen schrijven zichzelf af, met te denken dat zij er niet kunnen aan doen, al geldt dit wel voor hen die in hun jeugd fysiek zwaar mishandelt werden of bij gebrek aan gezonde billenkoek en voor hen die door de psycheha(a)t(st)ers mismeestert zijn. Psycheha(a)t(st)ers hebben geen enkel ziekteinzicht en kunnen de mensen enkel de waanzin indrijven of nog gekker maken. Carolien vindt van zichzelf, met "De moed van een krank-

zinnige,” een mooie titel voor een boek te hebben bedacht, wat in mijn ogen bij velen onder de minder, pijnlijk begenadigden eerder overmoed is, zoals die keer toen ik naar het Vlaams parlement trok om het homohuwelijk ongedaan te krijgen. Daar stuurden zij mij naar MR, de verkeerde kant uit. Toch had ik MR gevonden, waar ik een collaborateur, met mijn beperkt Frans in het Frans, te spreken kreeg en men vroeg me er ook wat zij, met het homohuwelijk, als de arrogantste daad, dat de mens in gans de geschiedenis gesteld heeft, misdaan hadden, nog voor ik mijn mond goed en wel had opengedaan. Een vrouw vroeg aan mij wat zij misdeed, zonder haar ook maar van iets te hebben beschuldigd. Met het homohuwelijk heeft men een collectieve schuld en geweten. Om het Vlaams parlement te vinden was ik drie keer van Leuven naar Brussel afgereisd. Eénmaal onverrichterzake met de taxi. Eénmaal onverrichterzake met De Lijn. Toen kuierde ik op een avond in Brussel Noord rond, compleet, door satansgif, onder spekselvloed. Ik ging naar binnen, waar ik mensen zag binnengaan, luisterde een tijdje gratis mee naar een jazzconcert, al hoor ik dat niet graag -zoals ik van sommige klassieke muziek hou, maar niet, als een snob, omdat het klassiek is, waar ik veel liefhebbers van zware jazz ook van verdenk en dronk met hen gratis fruitsap. Ik had veel bekijks. Een laatste maal met de trein, had ik het Vlaams parlement gevonden. Carolien is door het satansgif van de psychopaten nu knettergek. Een zekere Jimmy profiteert van haar, terwijl zij, naar eigen zeggen, door satansgif er niet meer van genieten kan. Diezelfde Jimmy durft, als een ongevaarlijke, karaktergestoorde gek, zeer boos uit te vliegen tegen een meisje van twaalf jaar, wanneer zij slecht kaartte. Hem mag men ook opsluiten en heropvoeden. Wat doet dat meisje van twaalf jaar in het Hoeckhuys onder al die gekken? Haar jeugd, met het kaarten, vergooien? Misschien is zij ook een ernstige vijs kwijt en is zij niet alleen licht mentaal gehandicapt, want zij wordt ook psychiatrisch gevolgd. De moeder van Carolien zit nu ook in de geriatrie. Carolien vindt zichzelf zo speciaal dat zij denkt van in haar kindertijd acht kinderen te hebben gekregen. Haar zottepraat fluistert ze, opdat ik alleen het zou horen, alsof zij zich er ergens bewust van is dat het zottepraat is dat zij verkoopt en zij zich voor haar zottepraat

ook een beetje schaamt. Mijn broer vroeg ooit aan mij of ik zinnen zever begreep. Hij beseftte ergens dat hij zeverde, zoals anderen hun gezever mij soms te grotesk is, om er verder naar te luisteren en zeker zonder dat zij er het fijne van weten en zichzelf er zelfs durven in tegen te spreken. Carolien vindt zichzelf interessant en grappig, al lacht ze alleen om haar grappen. Vroeger, voor zij zo gek geworden was, sprak zij van gedachtenarmoede, op mijn zoeken naar de woorden, kwantiteits- en kwaliteitsarmoede, waarmee zij mij leek te willen beledigen. Om sommigen onder zo'n meisjes als Carolien voel ik me soms droevig worden voor wanneer het laatste gordijn over hen valt. Moge God hen alsnog genadig zijn. Sommigen gekk(inn)en zijn mij te ver heen om ze nog verder te willen doorgronden en doe ik als knettergek af. Carolien heeft ook in de bak gezeten, omdat zij een illegaal onderdak gaf en waar zij vermoedelijk een zwaar trauma van heeft opgelopen. Zij vreest ook dat men bij haar de zenuwbanen heeft overgesneden en zij beweert dat Jezus een homofiel was, omwille van haar homofiele jeugdviend, wie het gelukt is om ook haar, met haar affiniteit voor hem, geest en hart te vergiftigen, zoals er velen in het ongeluk van hun homofiele broer of lesbische zus mee willen lopen, er zelfs iedereen hun konten willen voor aflikken, tot er geen spatje stront meer op ligt en wat bij velen, in deze homocultuur, een favoriete bezigheid is. Met zo'n idee van Carolien is het van geen wonder dat zij ontzaglijk lijdt en nog veel zal lijden, zoals een professor die Jezus een parafreen en een homofiel vond. Hij was van het gedacht dit in zijn boek semiwetenschappelijk te onderbouwen, maar schopte ermee tegen het Christendom om er in zijn middens, bij zijn vriend(inn)en puberaal mee te pronken het intellectuele lef ervoor te hebben, zoals de Farizeeërs zelfs het lef hadden om Jezus onrein te vinden. Hij had zijn oordeel over Jezus al klaar nog voor hij aan zijn boek begon en voelde zich in de Bijbel al vlug en dikwijls bevestigd in zijn oordeel over Jezus. Wie zoekt die vindt en hoe harder men zoekt hoe, meer men zichzelf in het zoeken verliest. Men zou dit boek een beetje het lof der zothed kunnen noemen, maar daar was een andere schrijver mij reeds in voor. De professor heeft er zijn eenzaamheid als enigste hinder van zijn waanzin door ondervonden. Uit eenzaamheid verlaagde hij zich, met zich bij

“Bevrijd de waanzin” (een psychiatrische drukingsgroep) te willen aansluiten en hij wou de minder pijnlijk begenadigden in de GGZ vertegenwoordigen, waar dat geen verf pakte. Iedereen had hem de rug toegekeerd. Moge God hen die hem de rug toekeerden genadig zijn, alsook diegenen die het afkeurden dat Cinaed O Conor de foto van de paus kapotscheurde, waardoor Cinaed O Conor psychisch kwam te lijden, in de hoop dat al de anderen tegen het homohuwelijk gekant zijn, al loopt het met de wereld, door o.a. het verbod op gezonde billenkoek en het homohuwelijk, slecht af. Zo niet heeft geen één van hen begrepen dat men, met het homohuwelijk wettig te maken een, in gans de geschiedenis nog nooit eerder zo’n geziene arrogante daad heeft gesteld. Het huwelijk is sacraal. Daar diende men met zijn onreine en achterlijke poten vanaf te blijven. Nietze die zoals de professor het Christendom eerder aanviel, dacht een andere moraal in de plaats te hebben, zoals veel psychologen en filosofen dat dachten te hebben, zonder het Christendom daarom aan te vallen en waar, zoals de Gestalttherapeuten, maar enkelen op het eerste gezicht leken in te slagen, maar zoals de Gestalttherapeuten meer schade bij hun cliënteel aanrichten dan wat anders. Ik was voor Marie-Ange, van “Bevrijd de waanzin” haar duistere geest zo confronterend, dat zij, telkens dat zij mij zag, er, hysterisch een ijselijke kreet om sloeg. Toen ik haar het laatst zag, begon zij mij, compleet over haar toeren, uit te schelden, waar haar moeder en ik van schrok. Ik kan de voorspellingen van God niet ombuigen, maar hoop alleen dat er velen met dit boek o.a. gebaat zullen zijn, door o.a. voor zichzelf en bij zichzelf de slinger te doen terugkeren en de verdere uitholling bij henzelf ongedaan te maken en dat zij er ook veel leesplezier aan beleven en dat zij God er wel mee kunnen aanvaarden. Ik geloof dat Sinaed O Conor uit het leven is gestapt. Al klaagt Carolien door merg en been, beweert zij toch van gelukkig te zijn. Er zijn er die geloven dat Maria Magdalena de vrouw van Jezus was en dat Jezus ook broers en zussen had. Zij geloven, arrogant, niet in een opperwezen dat boven het aardse genot staat. Om in vroegere tijden in Leuven een homobar te vinden, waar men mij mee naartoe troonde, moest men van het milieu zijn. Een homofiel voelde zich daar, met kussen, door iedereen afgelikt. Een

transgender gaf Elio Di Rupo ook ongepast een kus op de mond. Het zou bij geen enkele heterofiel of heterofiele opkomen om een minister zo te willen molesteren. Hij of zij zou voor ongewenste intimiteiten aangeklaagd worden. Transgenders en holebi's stellen, met o.a. de gayparade, door de band, seksueel grensoverschrijdend gedrag. Zij zijn zeer provocerend, hebben geen remmen en zijn compleet schaamteloos. Toen Karel knal paranoïde was, heeft hij mij tot één van mijn mooiste gedichtjes geïnspireerd. Het gedichtje gaat als volgt:

Paranoia, ha, ha, ha, ha.

Oorlog in vredestijd.

In oorlog met zichzelf,
tegen een ingebeelde vijand.
Wie lacht wordt verdacht
van misbruik van macht.
Waar moet hij heen
als er geen dierbare meer is
die op hem wacht?
Hoezeer hij ook wil
iedereen te deren,
niet ernstig genomen,
voelt hij zich nog meer bedrogen.
In iedere uitgestoken hand gebeten,
wordt hij onder dwang,
door wat hij het meeste vreest

genezen
en heeft hij lang
voordat hij gestorven is
de geest gegeven.
Paranoia, ha, ha, ha, ha.

Uit het album: “Je bent om van te snoepen” onder het bestand “Je bent om van te snoepen.”

Dit gedichtje getuigt van een warm cynisme, wat ook een zielig verdriet is. Rijmen en dichten doen ze in alle gestichten.

Joris (een minder, pijnlijk begenadigde of havypoduct) waar praktisch iedereen in het gewezen Papieren Moleken, met doornappelthee, gedrogeerd van liep, weet veel over zijn agressieve vriendin te vertellen en haar agressieve ex. Dan is het nog beter van niets te vertellen te hebben. Hij kan zeer waarschijnlijk geen andere vriendin krijgen. Godfried werd door een psycchater uit het gewezen Papieren Moleken in St Kamillus gecolloqueerd, omdat praktisch iedereen in het gewezen Papieren Moleken, met doornappelthee, gedrogeerd was. Ik was van de doornappelthee aan het uitdrogen en zag er op TV gruwelijke beelden van. Joris had zichzelf in St Kamillus aangegeven. Hij had mij speed leren kennen, op het moment dat mijn moeder op bezoek kwam. Mijn hoofd stond vier uur op ontploffen en mijn moeder vond dat ik er goed uit zag.

‘Ook een lijntje?’ vroeg ik haar.

Zij en onze vader waren gescheiden en zaten, op hun oude dag, in het Reutelhof, in de Fluimenstraat te Rochelhem. Onze ouders waren pas getrouwd of ons vader zei tegen ons moeder dat haar plaats op het kerkhof was. Waar ik hem ervan verdenk dat hij er grappig mee wou

zijn. Onze ouders waren niet al te snugger, waarvan ons vader het idiootst van de twee was en zij hebben ook niet al te snuggere kinderen op de wereld gezet. De vroegere huisdokter van mijn moeder deed haar al haar pillen in de vuilbak gooien. Zij ging het volgens hem zeer moeilijk hebben, maar op een keer zou zij in slaap vallen. Hij had gelijk gekregen. Later zat ze terug aan de pillen. Haar laatste huisdokter, een zekere Willems, was een debiel. Hij gaf haar de raad veel in haar bed te rusten, waardoor zij doorligwonden kon krijgen. Ik gaf haar de raad om in de zetel te rusten. Zij geloofde eerder in Willems dan in mij. Willems beweerde dat mijn moeder dement was. Mijn broer en zijn vrouw spraken dat tegen. Ons moeder deed, voor een gezin van negen kinderen, altijd drie eetlepels zout bij de aardappelen. Van geen wonder dat ik veel dorst had en goed tegen de drank kon. Van ons vader mochten wij blij zijn dat hij zijn kinderen niet misbruikte. Ons vier oudsten waren ware bleiters. Zij stonden al wenend op de foto en hadden hardere tijden met ons vader gekend dan de vijf jongste. Ik herinner me dat ik als kleine jongen klaarkwam, met op mijn vaders voet te rijden. Kleine meisjes kunnen ook zo klaarkomen, zonder zich van enig kwaad bewust te zijn. Het is voor een klein meisje minder beschamend van op een man klaar te komen dan voor een klein jongetje. Telkens ik al wenend bij mijn vader ging, kreeg ik er een klets in mijn gezicht bij, vergezeld met de woorden: 'Je zal nu wel weten waarom je weent.'

Ons moeder haar armen waren twee keer zo dik als de mijne nu, toen ik van haar een oplawaai kreeg, omdat ik tegen een schele zei: 'Ik zit daar niet, ik zit hier!'

Ik weet niet van wat ik het hardst moest wenen: van het verschieten of van de slag. Voor de rest herinner ik mij niet van veel slaag van ons ouders te hebben gekregen, buiten de keren dat wij ons vader uitlachten, toen hij ons kwam vermanen van in ons bed stil te zijn. Toen kregen we van de pantoffel slaag op ons billen en ons moeder was fier van een tennisraket op mijn broer kapot te hebben geslagen. Toen mijn broer het gras op het plein recht tegenover ons huis, in brand stak, heeft hij het van ons vader ook duur moeten bekopen, met een pak slaag op zijn billen. Diegenen die ons in onze jeugd gekend

hadden, meenden dat we wel veel slaag van ons vader kregen, zoals een ergotherapeut van St Jan Baptist mij dat veel later wist te vertellen. Ons moeder verhaalde fier dat zij in haar jeugd, als dienstmeid, een biljet van 1000 Belgische frank op de trap vastspijkerde, omdat zij dacht dat diegene, bij wie zij in dienst was, haar ermee op de proef stelde. Zij had in haar jeugd ook een stamp van een paard gekregen, omdat zij een riek in een paard zijn poten stak. Dat is het weinige dat ik over haar jeugd weet en van onze vader dat hij door de Duitsers in WOII gedeporteerd was. Hij sloeg dronken dikwijls in een Duitse colère. Over de oorlog hadden zij niets vertelt, zo was er geen één van ons als een fascist of neonazist opgegroeid, buiten mijn broer René, als een vermoedelijke homofiel. Zij die voor een zachte dood zouden willen tekenen of er geld voor zouden geven, zijn bangelijk en gemeen volk, ook zij die er alles voor zouden willen geven of zelfs hun zieltje ervoor veil willen hebben. Zij weten, zoals mijn vader zaliger, niet waarover zij het hebben, eender waar of voor wie zij en met wat dan ook zouden willen tekenen of er geld voor zouden willen geven of er alles voor zouden willen geven of er zelfs hun zieltje voor veil hebben.

Evelyn (een minder, pijnlijk begenadigde of lightproduct) heeft haar herstelverhaal in Het Hoeckhuys (ontmoetingscentrum) gebracht. Wat me daar het meeste van is bijgebleven is dat haar ouders op haar twaalfde een vechtscheiding voerden, dat het met haar op momenten slechter en slechter ging, zoals met haar punten op school en op andere momenten beter en beter en dat ze het ooit uitschreeuwde dat ze het niet meer aankon. Ze is trots op haar brevet als logistieke steun, wat men nu in haar tijd een diploma noemt. Ze is ook gelukkig, met het besef dat anderen het ook moeilijk kunnen hebben. Het is kouwelijk en bangelijk dat er mensen zijn die naar zoveel onzin oren hebben. Ik snap niet wat voor een boodschap men aan haar verhaal kan hebben. Men vindt het moedig van haar. Ik vind het een enorme zelfoverschatting van haar, al genoot ik een beetje van haar dwaas verhaal, zoals kinderen in een verhaal direct mee zijn. Ik vroeg haar wat haar ontspande. Zelfs zij wil niet aannemen dat zij dom is en trachtte soms van zeer lyrisch te zijn, waarmee zij zichzelf ook uit-

holde, terwijl zij al zo hol is. Ooit was ze zo lomp dat zij zenuwachtig haar voet op verschillende plaatsen brak, waar zij, ondanks haar immense pijn, ook compleet onverstaanbaar lyrisch wou over zijn. Ik heb me voor drie gediplomeerde zott(inn)en hun herstelverhaal ook ingeschreven, wat voor mij, als niet gevaccineerde, niet meer kon doorgaan, vanwege het corona saftypas.

Martine was extreem onzeker, frigide en ijdel. Uit ijdelheid kon ze haar onzekerheid niet aanvaarden. Ze probeerde haar onzekerheid tot in het krankzinnige te overstijgen, want uit ijdelheid wou ze, om populair te zijn, in de schijnwerpers staan, al was zij daar te onzeker voor. Door hasj is ze vermoedelijk de mist ingegaan, want zij kon genot niet toelaten en ze wou voor haar goavriendinnen, die het vermoedelijk dikwijls over seks en drugs hadden, niet onderdoen. Goamensen zijn zo krankzinnig dat zij van bloed houden. Ik heb een goagriet hysterisch weten dreigen van haar kind mee de dood in te nemen. Zij zijn ernstig geestesgestoord. Martine had verkeerde vriendinnen. Op het eind van haar leven kreeg ze vermoedelijk abilify toegediend en heeft ze daarom zelfmoord gepleegd, al had zij het met haarzelf ook onmenselijk moeilijk. Haar liefde voor Schopenhauer kwam overeen met haar demonen, die zijzelf entiteiten noemde. Zij noemde het goddelijke afgrijselijk en had mij geleerd van met mijn zoet hart te spreken, toen ik mezelf niet meer vergeleek met de anderen en de anderen niet met de anderen. Zo kwam er niemand tussen mij en diegene waarmee ik mij onderhield te staan. Al kan het mij niet schelen wat anderen van mij denken, moet ik toch de kracht van vuile tongen vrezen, waar de zoveelste betweterige zottin, als goede raad van mij, geen oren naar had, zoals er in deze homocultuur ontzettend veel betweters zijn, die zich niets gezegd willen hebben, omdat zij onbewust weten dat men in deze homocultuur en met het gebrek aan gezonde billenkoek, als mens compleet misleid en verdwaald is. Nu is mijn hart, door de vuile, gevaarlijke, karaktergestoorde, op sensatiebeluste, sadistische, krankzinnige psychopaten hun satansgif, op slot. Ooit had Martine zichzelf kortstondig teruggevonden, door de dag daarvoor lang in mijn armen te hebben gelegen. Kort nadien ging haar kaars weer uit en liep ze er

gespannen kaarsrecht bij. Zij was misschien te perfectionistisch en durfde zij, als frigide poppetje, misschien geen fouten te maken, uit vrees dat er dan niemand meer zou zijn die van haar houdt, zoals ik voor mezelf daar ook voor vrees. De psychopaten wisten niet wat er in haar omging, zoals zij dat van geen enkel minder, pijnlijk begenadigde weten, maar spuiten de mensen enkel simpelweg plat en velen oftewel de dood of de waanzin in. Als grote psychopaten mogen de psycheha(a)t(st)ers de woorden liefde en respect niet in hun mond nemen. Daarvoor zijn zij een te grote psychopaten, al was ik in het verleden ook respectloos. Martine haar lippen waren zoeter dan een cactusvrucht, zoals de lippen van Karen wiens wellust ik ooit had genegeerd en wiens liefde ik ooit had ontvangen.

With Martine

I kissed an astronaut.

It tasted spicy

and I went high

up, up, into the sky.

Toen ik dit gedichtje ter nagedachtenis van Martine op haar herdenkingspagina van facebook had gepost, vroeg men me, als softpoët, naar meer informatie van mij. Martine haar lippen waren zo zoet dat het eten me niet meer smaakte, zoals het mij nu niet meer smaakt, maar dan om wat de psychopaten mij aangedaan hebben, me nog steeds aandoen en vooral om wat ik mezelf aangedaan heb. Ik had me met kusjes aan Martine haar zoete lippen te goed gedaan. Hoe lekker sommige poppetjes er ook uitzien, kan men dat van hen enkel weten, wanneer je hen o.a. gekust hebt. Karen kwam zonder tranen dikwijls bij mij uitwenen. Haar verdriet was zonder zijn zalvende uitwerking. Daarom geloofde ik dat er geen enkele minder, pijnlijk begenadigde in het gekkenhuis niet gechipt was. Lucia vond mij, om de term minder pijnlijk begenadigden, naast mijn schoenen lopen. Zij

was er op zijn minst zeer verontwaardigt om. Martine had mij als frigide poppetje bedrogen. Zo wou zij mij de loef afsteken, waarmee zij eerder zichzelf de loef afstak, met zagezegd in de mannen seksueel gefrustreerd te zijn, door een man die het zagezegd bij haar ontzettend lang volhield. Ik had haar psychische kwetsbaarheid onderschat en haar psychische draagkracht overschat. Veerkracht of draagkracht of weerbaarheid is als een elastiekje. Hoe meer men het uitrekt, hoe minder veerkracht het heeft. Wanneer het springt heeft het helemaal geen veerkracht meer. Psychopaten van psycheha(a)t-(st)ers hebben het bij mij doen springen, zoals bij vele anderen, die het al dan niet beseffen. De psychopaten vinden het fijn van in de ogen van God de meest gevreesde en gehate mensen voor hun medemens te zijn. Dirk de Wachter (een psychiater) noemt zichzelf een zegen van God. De meeste onder hen zijn eerder Godsgesels voor hun medemens. Gediplomeerde zott(inn)en (ervaringsdeskundigen) vinden dat de kracht van de minder, pijnlijk begenadigden in hun mogelijkheden ligt. De ware kracht ligt hem in het zich klein durven tonen, met o.a. toe te geven dat men iets niet kan of weet en er is veel dat de minder pijnlijk begenadigden niet meer kunnen en weten, omdat zij alles in vraag stellen, over alles twijfelen en nergens nog zeker van zijn, waardoor sommigen onder hen, o.a. ook door satansgif, zelfs tot kleuters kunnen denigreren, wat men in psychiatrische mond dementie of alzheimer noemt. Martine noemde mij haar mooi, gezond wezentje. Zij werd met satansgif misschien gemolesteerd omdat zij, onder mijn impuls, tegen homofilie was, zoals, door het homohuwelijk, dementerende neonazibeulen mij, met een zuur grimas en een geschonden blik, met satansgif molesteerde omdat ik tegen homofilie ben. Door Martine smacht ik nu naar een lippenzoete liefde van een ander wondermooi, jong, fris poppetje van mijn hart, zoals simpele, wondermooie, jonge Astrid (een ergo therapeute) zoet en fris smaakte, toen ik haar kuis op de wang kustte, waar zij zeer sensitief met een intens genot al van genoot, zoals ik veel later seksueel zeer sensitief werd, door zeer jeugdige, wondermooie sekswerkertjes op een pornosite, toen het mij uiteindelijk gelukt was om met het roken te stoppen, al beweert jeugdige, wondermooie Astrid van mij niet te houden.

Anderzijds zou ik om de wondermooie, jonge pornosterretjes willen wenen, om zich zo jong hol al te exhibitioneren, waren mijn tranen geen versteende tranen. Ik had Astrid ooit op een licht genot betrapt, toen ik met mijn poep over haar ruisde. Zij liet zich ooit door een simpele ergotherapeut, om haar simplisme, beledigen, die er intelligent meende mee te zijn, wat hij nochtans weinig lomper kon doen. Martine had vermoedelijk beide boeken die ik haar cadeau deed, waaronder "Geplukte vruchten, plukkende vruchten," met erotische kolderpoëzie en religieuze verzen, kapotgescheurd. Een meisje van twaalf jaar wou haar moeder opvrijen, door mijn erotische kolderpoëzie, ondanks de vele fouten die erin staan en waar haar moeder van schrok.

Door drugs kan men extreem gek worden. Luc De Cat heeft zijn leven aan drugs vergooit, David van Hoya aan drugs en drank. Toch hadden die twee veel in hun mars. Luc De Cat deed bv. een vrouw met zijn vioolspel wenen, zoals ik een man, die om zijn pedofiele trekken treurde, met een gedichtje van mij heb doen wenen. Nu is Luc De Cat zo gek als een mus en verblijft hij in een PVT (psychiatrisch rust en verzorgingstehuis voor geestesgestoorde delinquenten). Hij plukt plantjes uit het domein van St Kamillus te Bierbeek, om zich ermee te drogeren, wat aan zijn mentale conditie ook geen goed doet, zoals ik in het verleden bang werd van gedroogde bladeren te roken, waar ik ook lichtjes high van was. Luc speelde zichzelf ooit voor een woning op een vrouw af en had alles tegen een psychehater opgebiecht, die hem erom liet interneren. Het is dwaas om met het gedogen drugbeleid zoveel risico's te nemen met mensen die psychosegevoelig zijn, om het in psychiatrische termen te zeggen, waar er nog geen enkel bewijs van geleverd is. Het is maar een kleine stap van soft- naar harddrugs, en dan moet men een sterke geest hebben, om er niet aan ten onder te gaan. Van softdrugs kan men ook extreem gek worden, en nu zeker, vanwege het hoge THC-gehalte. Mijn kamer en de gang in St Jan (een gewezen afdeling van St Kamillus) hing vol rook, door op mijn kamer, met een paar man, te blowen. De psychopaten vroegen zich af of het op mijn kamer brandde. Toen men me daar, onterecht, in de isoleercel

stak en mij platspoten, hoorde ik een psychopaat op mijn billen zeggen dat ze kapot gespoten waren. Druggerelateerde fantasmen hebben daar geen enkele andere reden toe dan dat ze druggerelateerd zijn, als dusdanig van alle zinnige redenen ontdaan. Hiermee zet ik junks in hun blootje en er is er niets aan te zien, enkel een leeg omhulsel. Een man verdunde zijn harddrugs met ammoniak, alsof drugs voor hem, als toxicomaan, nog niet giftig genoeg is en kon het voor hem niet giftig genoeg zijn. Nu is hij compleet gek en volgens mij ook nog gevaarlijk. Een man had, door drugs, slapeloze nachten en hij maakt zich met spastische trekken boos op zijn stemmetjes. Hij geraakt maar niet geleerd en nu is hij ook compleet gaga. Een andere man plaste van drugs in zijn bed en kast, kakte en gaf over in zijn bed en viel dikwijls flauw. Als een groot lawaai -vermits hij bekend wil zijn-, waant hij zich te slim voor deze wereld en vol van hemzelf denkt hij dat hij de anderen kan helpen, waarmee hij zichzelf volledig uitholt. Hij heeft het altijd over ik, ik, ik en nog eens ik. Hij en de andere ik zouden een mooi koppel zijn. Het zijn allemaal vuile egoïsten en iedereen beaamt dat. Daar werd ik vrolijk van. Ik (Harry, zoals hij werkelijk noemt) is nu waarschijnlijk opgenomen of heeft er een eind aangemaakt, want ik heb hem allang niet meer teruggezien. Ik had liever over leukere dingen willen schrijven, maar o.a. deze debielen en andere debielen zijn nu eenmaal een deel van mijn entourage en ook van anderen die zich er al dan niet bewust van zijn. Mijn eerste boek "Je bent als een labyrint, een mysterie als het ware," onder het bestand "ojo" op mijn website is veel positiever, maar krijg ik niet gepubliceerd.

De schemerzone

Soms zijn het nevels,
niet ontwaard door de geest,
want de geest, die werkt maar half.
Je hoort vanuit de verte

wat je van nabij
wordt gezegd.
Vermoeid, een tikkeltje
met tegenzin
antwoord je terug,
niet bewust van wie sprak,
wat er gezegd werd.
En de inspanning,
niet geheel in dank afgenomen,
stuit telkens op
een vermoeid orgaan.
Je hoort nog, maar niet te goei.
Je spreekt een beetje met een dikke tong.
Het smaakt niet meer zoals vroeger
en je neus, die, die zit constant verstopt.
Zo gaat het leven verder,
van de ene nevel in de andere.

Nu in het besef dat je het niet begrijpt,
dan weer denk je te hebben begrepen
wat onbegrijpbaar is,
het mysterie te hebben opgelost.

Maar de nevel die je inhaleert,
waarbij je vier uur in de wolken leeft,
geeft je de illusie
lucide van geest te zijn,
waardoor je gevat uit de hoek gekomen
niet meer ziet wat je bij de ander doet.

Maar troost je, er zijn er die nuchter
niet zien dat hun woorden
eerder scherp dan zalvend zijn.

Het zijn de dronkaards en de
drugsverslaafden
die het einde bezingen
vanuit het moeras
waaruit ik me
moeizaam op vaste grond
getrokken heb.

Uit het album: "Je bent om van te snoepen."

In ons leesclubje was er een zeer eenzame gekkin die zichzelf zodanig had uitgehold dat ze een heel ander verhaal opdiste dan wat er in onze boeken stond. Zij las zogezegd ontzettend snel, maar niets van wat erin stond. Hoe meer men van het leven neemt, hoe minder men ervan terugkrijgt. Hoe minder men van het leven neemt, hoe meer men ervan terugkrijgt.

Persvrijheid schreeuwt de media, met o.a. de spotprenten van Mohamed. Ook als het een hele natie in gevaar brengt of een continent of wanneer men daarmee heel de wereld de oorlog verklaart? Ben je dan niet naïef of erger nog, gewoon tactloos? 'Ik zeg wat ik denk.'

Ook als niemand daarnaar vraagt? Men zegt toch ook niet tegen een blinde die pas blind is geworden: 'Zie je het niet meer zitten.'

Ben je als schrijver of als mens rechtvaardig als je alles cultiveert, alles relativeert behalve het relativeren? En mijn kritiek tegen de fascistische en sadistische homocultuur vindt men niet gepast. Het verschil tussen antisemitisme en mijn homofiliehaat is dat de Joden antisemitisme wel degelijk te vrezen hebben. Van mijn aversie voor homofilie hoeft geen enkele homofiel of lesbienne te vrezen dat ik hem of haar tegen de muur zou willen zetten, maar o.a. de andere Christenen daarentegen wel van veel overlopers hun sadisme, zoals met het psychisch en fysiek geweld dat zij op mij, tot in het inwendige van de mens plegen, gepleegd hebben en men nog steeds op mij pleegt, omdat ik tegen homofilie ben. Hier sta ik niet boven en moet dat als goed Christen, die ik tenslotte zou willen zijn, aanvaarden. In de steeds terugkerende memytische liefde kijkt de onderlaag naar de bovenlaag op. Wanneer het in dit systeem fout loopt, zoekt men zondebokken die men de dood in jaagt en die daarna als martelaren uitgeroepen worden. In deze homocultuur zijn de Walen, de vreemdelingen en de minder, pijnlijk begenadigden de zondebokken. De andere Christenen gaan door de overlopers ook vervolgd worden, zoals het in de bijbel vermeld staat. De katholieken worden zelfs nu al, in coronatijden, door de raad van staten gediscrimineerd, met hun vraag om misvieringen toe te laten, terwijl de kerk groot genoeg is om de mensen voldoende afstand te laten nemen. De Joden daarentegen werden met de vraag voor een bijeenkomst van vijftien man in gebedshuizen toe te laten, door de raad van staten wel in het gelijk gesteld. De Christenen zullen als de grootste zondebokken gezien worden, om zondebokken te hebben, vermits de heidenen, zonder dat zij het beseffen en onbegrijpelijk, nu reeds het meeste boos op de Christenen en hun geloof zijn en ook op God, want zij zullen zich door God en de

Christenen het meest verworpen voelen, vermits de overlopers niet graag alleen in hun ongeluk willen lopen. De Vlamingen kunnen, in deze homocultuur, de homofielen beter verdragen dan de Walen alsook beter dan de langdurige zieken, de vreemdelingen, de Christenen en de Walen de homofielen beter dan de Vlamingen, alsook beter dan langdurige zieken, Christenen en vreemdelingen, vermits de homocultuur racistisch en fascistisch is, omdat men met zijn fundamentele schaamte en haat voor de holebi's, dat nog latent bij de mensen leeft en dat men compleet negeert en zelfs bij zichzelf, omwille van de holebi's, dood -zoals men alles voor hen bij zichzelf dood- toch ergens naartoe moet of zijn uitweg zoekt. Ik had deze vicieuze cirkel willen doorbreken, door de vinger op de pols te leggen en de ware schuldigen aan te duiden, waar het gepeupel naar opkijkt. Door de antidiscriminatie-, -seksisme-en-racismewet kan men voor de holebi's voor vermeend racisme, discriminatie en seksisme aangeklaagd worden, waardoor men niet meer weet dat de Keizer geen kleren aan heeft, terwijl kontlikkers -liksters van de holebi's en de holebi's zelf zeer racistisch, seksistisch en discriminerend zijn, zoals een homofiel een man om zijn gehandicapt kind uitlachte. Daardoor is er ook meer radicalisering, is er meer polarisatie en daardoor doet o.a. NVa en Het Vlaams belang het zo goed en zijn er misschien ook meer verkrachtingen of meer mollestaties. Waar er meer openheid is, is er minder vandalisme. Carolien De Becker -die van zichzelf zegt dat zij vuil en lui is en zich er niet in schaamt- durft de mannen te betuttelen en al haar mannelijke bellers waren slijmerds. Carolien De Becker kan, als lesbienne en als een bijzondere zieke muis, over heterofiele kwesties niet meepraten, zoals geen enkele overloper onder de ontoerekeningsvatbare politici weet waarover hij of zij het heeft. De polarisatie weerspiegelt zich in het gezin of bij koppels en misschien ook op de werkvloer. Vandaar dat er zoveel mensen zo vlug uit elkaar gaan, vermits zijn affiniteit voor homofilie ook een extreme liefdeloze en debiele liefde is, vooral zeer debiel, hoe intelligent Luc De Kerf als homofiel ook was. Al draagt de aap een gouden ring, het is en blijft een lelijk ding en het systeem vernietigt zichzelf. Luc De Kerf had, als homofiel, onder druk van de sociale controle, zijn zoontje in elkaar geslagen;

vermoedelijk omdat hij zin in zijn zoontje had en wat hij van zichzelf niet normaal vond, maar wel lastig. Hij is het voorbeeld van een pedoseksuele wereld in de toekomst, waarin homofielen en lesbiennes en al de overlopers met hun lust in hun kinderen geen blijf gaan weten, maar gaan dat niet als lastig meer ervaren, maar wel als normaal, zoals een lesbienne haar uk in deze tijden ferm bepotelde

-wat voor haar uk bevreemdend en beangstigend geweest moest zijn-homofielen op TV schaapachtig naar (hun) kind staarden en er nu ouders zijn die met hun kinderen vrijen en wanneer er geen normen en waarden meer zijn -die er in deze homocultuur alsmaar minder zijn-kruipt men op alles en iedereen, indien God de mensen, o.a. door de homocultuur, niet eerder beu wordt en er paal en perk aan stelt. In de bijbel staat dat men ieders geloof zal respecteren. Wie dringt er zich op? De atheïsten, kontlikkers, -liksters van de holebi's, de holebi's zelf, ontoerekeningsvatbare politici en psychopaten van psycheha(a)t-(st)ers tot in het inwendige van de mens en dergelijken, zoals de homofiele media dringen zich op, vereenzamen en worden ziek van zinnen of hersenloos, want Gods liefde verdwijnt uit hun harten en de wereld. Door zijn enorme arrogantie, waarmee men boven God wil staan kan men zich een rad voor de ogen blijven draaien, vermits men door, in gans de geschiedenis nog nooit eerder zo'n arrogante daad gesteld te hebben, als dat de politici, met het homohuwelijk, gesteld hebben, men met het homohuwelijk of het kwaad samengevallen is, wat o.a. het verstand zodanig uitholt tot men geen verstand meer gaat hebben en wat ook alle gevoel en liefde zal doden. Wie zijn nu, met de spotprenten, heethoofden, die heethoofden uitdagen? Er zijn erdoor veel onschuldige slachtoffers gevallen. Met die antiwetten, alsook door de lesbiennes, met hun mannenhaat en sommige feministen krijgen ergernis en verlangens, in deze destructieve homocultuur en in dit alles ziekmakend, losbandig liberalisme, met zijn seksuele vrijheid, extreme en ziekelijke impulsen, daarom zou het weleens kunnen dat sommige mannen er bij de vrouwen overgaan en dan nog voornamelijk door vreemdelingen met een dubbele moraal gepleegd. De vreemdelingen lopen hier erbij alsof zij ervan uitgaan dat zij niet gewenst zijn. Dit alles ziekmakend, losbandig liberalisme, met zijn seksuele vrijheid,

werkt losbandigheid in de hand. Hoe meer controle men, in dit alles, ziekmakend, losbandig liberalisme, met zijn seksuele vrijheid en in deze destructieve homocultuur wil hebben, hoe chaotischer alles wordt. Ik laat mijn geest niet verzieken, door mijn seksuele verlangens. Het arrogant homoverstand bij o.a. de ontoerekeningsvatbare politici en andere overlopers ligt erdoor in hun kruis en men kan niet lager vallen dan met zijn verstand in zijn kruis te leven, wat de arrogante, domme en verwijfde massamens ook zodanig uitholt tot hij geen verstand of gevoel meer gaat hebben. Repressie is zelden goed. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Men moest decadentie en seksuele afwijkingen o.a. door het homohuwelijk ook geen leven ingeblazen hebben of niet gecultiveerd en geïstitutionaliseerd hebben, waardoor de ontoerekeningsvatbare politici gans de bevolking liet afwijken en gek gekregen heeft en de waanzin nu ook geïstitutionaliseerd is. Me to maakt de vrouwen, in en door deze homocultuur, ongewild ongeloofwaardiger, met voor de vrouwen die bepoteld worden op te komen, al is hun onderliggende boodschap, in deze destructieve, alles ziekmakende homocultuur, aan de poppetjes ongewild dat al de mannen onbetrouwbaar zijn, zij allemaal potentiële stalkers en verkrachters zijn, waardoor zij, in deze alles ziekmakende homocultuur, ongewild een angst en haatcultus bij beide geslachten voor elkaar zaaien, wat de homofiele media, met een zieke geest uit een zieke homocultuur, bewust doet met 70% van de mannen vals te beschuldigen hun vrouw te mishandelen. Vandaar dat er mannen zijn die zich bedreigt voelen en dat zij, die niet weten dat het meisje de partner kiest of niet weten hoe het aan boord te leggen, zich afvragen wat de mannen nog wel mogen doen en zijn er misschien ook poppetjes en vooral degoutante lesbiennes die nogal vlug of vals vinden dat zij door de mannen lastiggevalen worden. Misschien zijn daarom door Me to lesbiennes ongewild toegenomen, merk ik aan hun reacties op mijn innemend persoontje en mijn innemende openingszinnen, dat ik, met mijn resterende magie, nog een beetje ben en heb of zouden de studentinnetjes zodanig onder de coronatijden geleden hebben, dat zij er nu zwaar neerslachtig van zijn? De lesbiennes zijn zelf niet gelukkig met hun seksuele geaardheid, aan sommigen hun

mannenhaat te merken, want het zijn zij zelf die onder hun massieve mannenhaat het meeste lijden, tenzij zij enorm zelfingenomen, vooral de mannen willen kwetsen en op alles en iedereen compleet idioot en zeer puberaal kunnen reageren en zich er zeer spitsvondig mee wanen, zoals hun geslachtsdaad, zoals bij de homo's, ook zeer puberaal, is, want zij blijven seksueel experimenteren. Deze homocultuur heeft veel weg van de homocultuur uit de jaren dertig met dien verstande dat men in de jaren dertig bewust was dat men bang gemaakt werd om te praten en men uit angst zijn mond niet durfde open te doen. In deze homocultuur geeft men het recht om te praten vrijwillig af, laat men zich vrijwillig het zwijgen opleggen, om politiek correct te willen zijn en wil men anderen het zwijgen opleggen, wat bijzonder idioot is en het daarom ook aan het verstand knaagt, waar diegene die bekrompen aangepast zijn, er te dom voor zijn, om dat bij zichzelf of de anderen te merken en het stilzwijgen is ook nog eens wettelijk bepaald, waardoor er geen democratie meer is, maar wel een dictatuur, waarin al de overlopers de anderen ook bang willen maken om te praten, wat niet van enige intelligentie getuigt. In de jaren dertig was het een partij die de mensen terroriseerde, nu is het een systeem dat terreur zaait. Bij benadering maakt iedereen zich, door o.a. het verbod op gezonde billenkoek en het homohuwelijk -waar men er in slaap mee is gedaan- er nu schuldig aan, wat het nog moeilijker maakt om het omver te werpen. Alles vrijwillig willen inleveren voor de holebi's is veel dwazer dan wanneer men zijn vrijheid ontnomen wordt. Daardoor holt het praktisch iedereen en alles uit tot wanneer de dwaze, verwaande en verwijfde massamens geen verstand of gevoel meer gaat hebben. Want het getuigt van een ongelooflijke achterlijkheid, van slim te willen zijn, door aan hersenloze, moreel gevaarlijke, homofiele psychopaten voor de mensheid aangepast te willen zijn. Wie daaraan aangepast is een psychopaat of een psychopaat in proces en wijkt ook sterk af. Hij is net zoals de holebi's een moreel gevaar voor de mensheid. Wat is er aan de vrouwen die Bart De Pauw aanklagen nu geloofwaardig? Zij zijn mij te haatdragend en te wraakzuchtig. Misschien is Bart De Pauw door de destructieve en liefdeloze homocultuur zo'n zielig figuur die, misschien zoals Bart

Peeters, niet weet dat het poppetje voor de man kiest, tenzij men mijn vroegere magie weet te hanteren. Ik weiger te geloven dat sommige mannen, zoals Bart De Pauw, die toch geen mentaal gehandicapte is, zonder enige reden zo onbeholpen met de vrouwen zijn, maar vermoed dat de destructieve en liefdeloze homocultuur daar eerder aan de grondslag van ligt, waarin onbeholpen mannen, zoals Bart De Pauw, geen goede voorbeelden genoten hadden, zoals de grootste lomperik die ik ooit tegen poppetjes bezig hoorde een hersenloze homofiele psychopaat van een TV presentator op de Nederlandse TV was. Zoals ik al eerder geschreven heb, wreekt de alles ziekmakende, destructieve homocultuur zich op de rijke heterofiele liefde en op de kinderen en op zoveel meer. Uit een onzekerheid leg ik het bij de wondermooie, jonge poppetjes, nu ook veel voorzichtiger aan boord. Door de destructieve homocultuur is men ook zoveel preutser geworden. De poppetjes liggen daarom op het strand niet meer in monokini. Velen schamen zich latent in de destructieve homocultuur, al schijnt het zijn er nu ook die naakt in de duinen liggen te zonnebaden. Er wordt in deze destructieve, alles ziekmakende homocultuur veel pulp uitgegeven en veel rotzooi tentoongesteld en opgevoerd. Ooit zag ik een machtig mooi toneelstuk, buiten het stuk over een transgender. Dat trok nergens op. De heterofiele rijkdom weerspiegelt zich in mijn mooie erotische kolderpoëzie, waarmee ik in het café van Ricardo veel succes boekte, in mijn andere mooie erotische en romantische poëzie, in mijn mooie verhalen, in mijn mooie en gevatte woordspijlerij, in mijn poppenspel, doegedichtjes onder het bestand rijmpjes en in mijn kinderrijmpjes en dergelijke meer, wat op mijn website priest-ambrose.be terug te vinden is. Daarop kan je ook zien hoe aantrekkelijk ik er uit zie, al vind ik mezelf niet zo knap. Hoe kan men in naam van homofilie zo hardvochtig zijn, om zo'n rijkdom aan helende schoonheid van mij verloren te laten gaan? Tom Lanua vindt het moeilijk om erotische poëzie te schrijven. Aan homofilie is er ook niets erotisch en ook niets romantisch. Jan Perqueui, een vroeger goede homofiele poëet had het in een gedicht van hem over uitwerpselen en urine. Wat is daar nu poëtisch aan? Je kan je afvragen wat hij met pissen kakseks met zijn vriend wel doet. De holebi's likken anderen hun